

A KÜLÖNÖS ÁLMODOZÓ

STRANGE THE DREAMER

LAINI TAYLOR

Dream
válogatás

Az álom választja az álmodót, nem fordítva – és az ifjú Lazlo Strange, a háborúban elárvult segédkönyvtáros mindig is attól tartott, hogy az ő álma bizony rosszul választott. Ötéves kora óta megszállottja egy rég elveszett, rejtélyes városnak, de a fiatalember nem elég vakmerő ahhoz, hogy nekiinduljon felkutatni a legendás helyet, átszelve a fél világot. Ám amikor döbbenetes lehetőséget kínál fel számára az Istenölő nevű hős és legendás harcosokból álló csapata, Lazlo úgy dönt, meg kell ragadnia ezt az esélyt, különben örökre elveszíti az álmát.

Mi történt a mitikus városban kétszáz évvel ezelőtt, ami elvágta a világtól? És ki lehet a kék bőrű istennő, aki újra meg újra felbukkan Lazlo álmaiban?

A válaszokat az ősi város rejti...

LAINI TAYLOR író, művész és álmodozó. Amerikában él, az Oregon állambeli Portlandben férjével, Jim Di Bartolóval – aki egy igazán fantasztikus illusztrátor, és akinek Laini állandóan könyörög, hogy rajzoljon neki valamit – és Clementine Pie nevű kislányukkal, aki született géniusz és bohóc.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.lainitaylor.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Taylor gazdagon kidolgozott világot tár elénk lírai és komplex leírásokkal. Az istenek és emberek konfliktusáról szóló meséje mítoszba illő, akárcsak Lazlo jellemfejlődése, ahogy szerény, álmodozó könyvtárosból a szemünk előtt valami sokkal többé válik.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Olyan sokkoló, mint egy rémálom, és olyan varázslatos, akár a legkiválóbb fantasyk. Taylor regénye csodákat kelt életre az olvasó képzeletében.”

HYPABLE

„Káprázatosan megírt mű, egyszerre hátborzongató, összetett és elbűvölő. Egy lenyűgöző világ, amelyben az álom választja az álmodót.”

PUBLISHERS WEEKLY

„A főszereplők gondosan és alaposan kidolgozottak, a mű stílusa megrázóan gyönyörű, a kitalált világ valószerű... Ritka és becses olvasmányélmény.”

BOOKLIST

„Laini Taylor olvasóit egy mitikus világ várja, benne sok veszéllyel és csodával, lepkékkel és álmokkal, szerelemmel és vérontással.”

BARNES&NOBLE

Dream
válogatás

A KÜLÖNÖS ÁLMODOZÓ

STRANGE THE DREAMER

LAINI TAYLOR

— részlet —

KÖNNY VÁROSÁNAK REJTÉLYEI

A nevek könnyen elvesznek vagy elfelejtődnek. Ezt senki sem tudhatta jobban Lazlo Strange-nél. A fiú a születésekor még más nevet kapott, ám az rég az enyészeté lett, akár egy dal, amit nincs már senki, aki énekeljen. Talán olyan név volt, ami hosszú generációk óta öröklődött a családjában, és egyik felmenője koptatta a másik után. Talán eredetileg olyasvalaki nevezte el, aki szerette őt. Lazlo szívesen hitegette magát azzal, hogy így volt, de persze fogalma sem lehetett az igazságról. Nem maradt neki más, csak a *Strange* meg a *Lazlo* név – azért lett belőle *Strange*, mert Zosma királyságában ezt a vezetéknévet adták minden lelcnek, a *Lazlót* pedig az egyik szerzetes nyelv nélküli bácsikája után kapta. Sokan csak Idegennek hívták.

– Egy rabgályán vágták ki a nyelvét – mesélte a fiúnak Argosz testvér, amikor Lazlo már elég idős volt, hogy megértse. – Hátborzongatóan néma férfiként emlékszem rá, te pedig hátborzongatóan néma kisbaba voltál, így hát rögtön ez a név jutott eszembe rólad: *Lazlo*. Annyi csecsemőt kellett elneveznem abban az évben, hogy mindig megmaradtam az első ötletnél, ami szöveget ütött a fejemben. – Azután még hozzátette, mintegy mellékesen: – Egyébként sem hittem, hogy életben maradsz.

Abban a bizonyos évben Zosma térdre rogyott, miután katonák végtelen sorát áldozta fel egy háborúban, a nagy semmiért. A vérszomjas háború természetesen nem érte be a csatában elesettekkel. A termőföldeket felégették, a falvakat kifosztották. A hontalanná

vált parasztok a letarolt vidéken kóboroltak, a varjakkal marakodtak minden szem magért. Olyan sok volt a halott, hogy a kordékat, melyekkel addig a tolvajokat szállították a vesztóhelyre, új célra fogták be: az árvákat vitték el rajtuk a monostorokba és zárdákba. A szerzetesek elmondása szerint a gyermekek úgy érkeztek a szekeken, akár egy-egy rakomány birka, és nem is tudtak többet a saját származásukról, mint a birkák. Egyesek elég idősek voltak ahhoz, hogy legalább a nevüket képesek legyenek megmondani, ám Lazlo kisdedként került a monostorba, ráadásul beteg.

– Tetőtől talpig olyan szürke voltál, akár az esővíz – emlékezett vissza Argosz testvér. – Biztosra vettük, hogy meg fogsz halni, de rendesen ettél és aludtál, aztán idővel normális lett a színed is. Sosem sírtál, egyetlenegyszer sem, és ez természetellenes volt ugyan, de mi igencsak megkedveltünk miatta. Egyikünk sem azért jött a monostorba, hogy dajkának álljon.

Mire a gyermek Lazlo, akinek láng lobogott a lelkében, azt válaszolta:

– És egyikünk sem azért jött a világra, hogy elárvuljon.

De a fiú akkor is árva volt, egy Strange, Idegen, és habár hajlott az álmodozásra, ezekkel a tényekkel kapcsolatban soha nem áltatta magát. Már kisgyermekként is megértette, hogy nem fog feltárulni róla semmilyen titok. Tudta, hogy senki sem fog eljönni érte, és soha nem ismerheti meg a saját eredeti, igazi nevét.

Talán épp ezért ejtette annyira rabul Könny városának rejtélye.

Valójában két rejtélyről volt szó: egy régiről és egy újról. A régi rejtély feltárta a fiú elméjét, viszont az új volt az, ami bemászott a gondolatai közé, körbefordult néhányszor, azután egy morranással kényelmesen elhelyezkedett – akár egy elégedett sárkány az új otthonául kiválasztott barlangban. És a rejtély ott is maradt az elméjében, hosszú évek óta susogott neki a talányos titokról.

Egy névhez volt köze, valamint Lazlo azon felfedezéséhez, miszerint a neveket nemcsak elveszíteni vagy elfelejteni lehet, hanem ellopni is.

Ötéves volt, amikor rádöbbsent erre, a zemonai apátság árvaházában. Kiszökött játszani a vén gyümölcsösbe, ahol a denevéreket és rovarokat leszámítva egyedül lehetett. Kora tél volt. A fák feketén, csupaszon álltak. A fiú talpa alatt minden lépésnél ropogott

a fagy, lélegzete pedig úgy kísérte, akár egy pajtásául szegődött kóbor szellem.

Felcsendült az esti imára hívó harangszó, bronzos hangja lassú, zengő hullámokban hatolt át a juhakolon és a gyümölcsös kőkerítésén. A felhívás mindenkinek szólt. Lazlo tudta, hogy ha nem megy be imára, a szerzetesek észre fogják venni a hiányát, márpedig aki kihagyta az imát, annak verés járt.

A fiú nem ment be imára.

Lazlo folyton megtalálta a módját, hogy elosonjon valahová egymagában, így a lábán állandóan vörös hurkák húzódtak a mogyorófa pálcá nyomán, ami külön az ő nevével ellátott akasztón lógott az árvaházban. De megérte. Bőven megérte, ha cserébe egy kis időre elszabadulhatott a sok szerzetestől, szabálytól és tennivalótól, ettől az egész élettől, ami úgy szorította, akár egy szűk cipő.

Ha cserébe egy kis időre *játszhatott*.

– Takarodjatok innen, ha kedves az életetek! – intette képzeletbeli ellenségeit. Mindkét kezében egy-egy „kardot” tartott: fekete almafaágakat, melyeknek vaskosabbik végére zsineget hurkolt markolatként. Lazlo kicsi, alultáplált lelenc volt, a fején itt-ott vágásokkal, ahol a penge felsértette a bőrét, miközben a szerzetesek leborotválták a haját a tetvek ellen; ám mindezek dacára a tartása tökéletes méltóságot sugárzott, és abban a pillanatban szemernyi kétség sem férhetett hozzá, hogy ő igazi harcos. Még hozzá nem akármilyen, hanem egy *tízerkén*, és abból is a valaha volt legádázabb. – A tiltott várost még soha nem pillanthatta meg kívülről – közölte az ellenségeivel. – És ameddig csak élek, ez így is marad.

– Akkor szerencsénk van – válaszolták az ellenfelei, akik itt és most, a szürkületben valóságosabbak voltak Lazlo számára, mint a szerzetesek, akiknek kántálása idehallatszott a domb tetején álló apátságból. – Mert már nem sokáig leszél életben.

Lazlo összehúzta a szemét.

– Azt hiszitek, hogy le tudtok győzni *engem*?

A fekete fák táncot jártak a szeme előtt. Lélegzetének kísérete tovaszállt egy széllökéssel, de máris újabb vette át a helyét. Árnyéka óriásira nyúlt előtte, elméjét pedig tündöklő képek töltötték el ősi háborúkról, szárnyas lényekről és a tűzben megolvadt

démoncsontok hegyéről, aminek túlsó oldalán egy város állt – egy város, ami az idő ködébe veszett.

Ez volt a régi rejtély.

A fiú egy szenilis vén szerzetestől, Kürosz testvértől tudott róla. Kürosz testvér lebénult, és az árvaházi gyerekek dolga volt ételt vinni neki. Az öregember nem volt kedves hozzájuk. Nem töltötte be az életükben a nagypapaszerepet, nem lett belőle a mentoruk. Szokása volt borzalmas erővel megmarkolni a fiúk csuklóját, és órákon át fogva tartotta őket, arra kényszerítve a szerencsétlencéket, hogy értelmetlen doktrínákat ismételgessenek, illetve hogy bevalljanak mindenféle erkölcstelenséget, amit még felfogni is alig tudtak, elkövetni meg végképp képtelenek lettek volna. Mindannyian rettegtek az öregtől és göcsörtös, satuszerű kezétől, s az idősebb fiúk helyett, hogy megóvták volna tőle a kisebbeket, inkább őket küldték be az agg oroslán barlangjába. Lazlo ugyanúgy rettegett a vénségtől, mint a többiek, mégis önként magára vállalta, hogy *mindig* ő vigye be neki az ételt.

Hogy miért?

Azért, mert Kürosz testvér történeteket mesélt.

Az apátságban nem szívelték a történeteket. A szerzetesek véleménye szerint a mesék még legjobb esetben is elvonták a figyelmet az átszellemült elmélkedésről. Legrosszabb esetben pedig hamis istenek imádatára buzdítottak, és bűnre csábították a hallgatóságot. Kürosz testvér számára viszont már nem bírtak jelentéssel e szigorú nézetek. Elméje szertelenül csapongott. A vén szerzetes mintha már azt sem fogta volna fel, hogy hol van, és állandó zavarodottsága feldühítette. Arca gyakran eltorzult, vöröslött a haragtól. Ilyenkor fröcsögött a nyála, ahogy kiabált. De néha akadtak nyugodt pillanatai is: amikor valahogy sikerült bejutnia elméjének egy rejtekajtáján át a múltba, visszatérve gyermekkori emlékeihez, meg a történetekhez, amiket a nagymamája mesélt neki annak idején. Az öreg már nem emlékezett a többi szerzetes nevére, sem az imákra, amiket évtizedeken keresztül elhivatottan mondogatott, a mesék viszont csak úgy dőltek belőle, Lazlo pedig áhítattal hallgatta. Úgy szívta magába a történeteket, akár kaktusz az esőt.

Náma kontinensének déli és keleti részén – messze-messze az északi Zoszmától – egy óriási sivatag húzódott: Elmutáleth. Csak

keveseknek sikerült tökéletesen elsajátítaniuk annak módszerét, hogyan lehet átszelni a veszélyes pusztaságot, és elszántan őrizték ezt a titkot mindenki más elől. Valahol a hatalmas semmiben állt egy város, amit még soha senki nem látott belülről. Ez csak szóbeszéd volt, egyszerű dajkamese, ám olyan szóbeszéd és dajkamese, amihez csodák társultak: ezek pedig teveháton keltek át a sivatagon, hogy szerte a világon feltűzeljék az emberek fantáziáját.

A városnak neve is volt.

A tevéket hajtó kereskedők, akik szertevitték a csodák hírét és a csodálatos holmikat, nemcsak a város nevét árulták el, hanem történeteket is meséltek róla; a név és a történetek pedig a csodálatos holmikkal együtt eljutottak a világ legtávolabbi zugaiba is, ahol káprázatos álmoképeket festettek tündöklő kupolákról és szelíd, hófehér szarvasokról, vagy olyan gyönyörű nőkről, akikről lebénuult az ész, és férfiakról, akiknek handzsárja vakítóan csillogott-ragyogott.

Évszázadokon át így ment ez. Paloták egész szárnyait szentelték a csodálatos holmiknak, a történetek rengeteg könyvtár polcait töltötték meg. A kereskedők meggazdagodtak. A kalandorok vérszemet kaptak, és elindultak maguktól megkeresni a várost, hogy a saját szemükkel láthassák a csodáit. Egyikük sem tért vissza. A városba nem léphetett be *farandzsi* – azaz idegen –, így akinek egyáltalán sikerült eljutnia oda az Elmutáleth pusztaságán keresztül, azt kémnek bélyegezve kivégezték. Nem mintha ez elvette volna a kalandorok kedvét a próbálkozástól. Ha az embert eltiltják valamitől, akkor úgy fog vágyani rá, mintha az megválthatná a lelkét, pláne, ha olyasmiről van szó, ami páratlan gazdagsággal kecsegtet.

Sokan megpróbálták elérni a várost.

Soha senki nem tért vissza közülük.

A sivatagi látóhatáron egyik nap kelt fel a másik után, és úgy tűnt, soha semmi nem fog megváltozni. Egészen kétszáz évvel ezelőttig, amikor is egyszer csak nem jött több karaván. Elmutáleth nyugati peremén – Alkonosztban és más határ menti településeken – továbbra is őrszemek kémlelték a horizontot, hátha egyszer majd újból meglátják a pusztaságból előbukkanó tevék hőtől eltorzuló sziluettjét, mint azelőtt, de hiába vártak.

A sivatagból senki és semmi nem bukkant elő többé.

Soha többé.

Többé nem voltak se tevék, se kereskedők, se csodás holmik, se történetek. Soha, de *soha* többé. Többé senki sem hallott a tiltott városról, a soha nem látott városról, az *elveszett* városról, és ez a rejtély tárta ki Lazlo elméjét, akár egy ajtót.

Vajon mi történhetett? Vajon létezett még egyáltalán a város? Lazlo mindent tudni akart róla. Megtanulta, miként veheti rá Kürosz testvért, hogy elmerüljön az emlékeiben, és úgy őrizgette a szerzetestől hallott történeteket, akár a kincseket. Lazlónak nem volt semmije, egyetlenegy tulajdona sem, ám ezeket a meséket kezdettől fogva aranyröggént gyűjtögette és halmozta fel.

Kürosz testvér azt mesélte, hogy a város kupoláit selyemszalagok kötötték össze, melyeken a gyermekek úgy egyensúlyoztak, akár a kötéláncosok, ekként szaladgáltak egyik palotából a másikba, színes tollakból szőtt köpenyekben. Egyetlen ajtó sem állt zárva előttük, sőt abban a városban még a kalitkákat is nyitva hagyták, hogy a madarak szabadon röpködhessenek ki-be. Mindenfelé rendkívüli gyümölcsök kínálták magukat éretten, amiket bárki leszakíthatott, az ablakpárkányon pedig sütemények illatoztak ínycsiklandóan, egész torták is, amiket bárki elvehetett.

Lazlo még soha életében nem látott süteményt, nemhogy meglelt volna bármilyen édességet. Már azért is verést kapott, ha megevett egy-egy lehullott almát, amiben több volt a kukac, mint a gyümölcs. A szabadság és bőség ezen látomásai elvarázsolták. Tény, hogy elvonták a figyelmét az átszellemült elmélkedésről, de csak abban az értelemben, miként egy hullócsillag látványa eltereli az ember figyelmét korgó gyomráról. Ezeknek a történeteknek a hallatán vette először fontolóra, hogy talán másfajta élet is létezik, mint az, amit ő ismert. Jobb, édesebb élet.

Kürosz testvér azt mesélte, hogy a város utcáit lazurittal kövezték ki, és gondosan tisztán tartották, nehogy összekoszolja a hölgyek hosszú-hosszú haját, amit kiengedve hordtak, fekete selyemuszályként húzva maguk után. Kecses, hófehér szarvasok járták az utcákat, elvegyülve a polgárok között, és ember nagyságú hullók sodródtak a folyóban. Az előbbieket spektrámnak nevezték, és az agancsuk anyaga – a spektrámion, vagy röviden mion – értékeesebb volt még az aranynál is. Utóbbiakat szvütagórnak hívták, és

rózsaszínű vérük a halhatatlanság elixírje volt. A városban akad-
tak még madvácok is – jókora macskák pengeszerű fogakkal –,
meg olyan madarak, amik tökéletesen utánozták az emberi han-
got, és skorpiók, melyeknek csípése emberfeletti erőt ruházott át.

És ebben a városban éltek a tizerkén harcosok is.

A legendás katonák *hrestek* nevű kardot forgattak, ami olyan éles
volt, hogy le tudta hasítani egy emberről az árnyékát, és az övükre
rézkalitkába zárt skorpiót akasztottak. Csata előtt a tizerkének be-
dugták az ujjukat a kalitka kis nyílásán, hogy a skorpió megcsípje
őket, így a méreg hatására megfékezhetetlenné váltak.

– Azt hiszitek, hogy le tudtok győzni *engem*? – dacolt Lazlo
képzelt ellenségeivel a gyümölcsösben.

– Mi százan vagyunk – válaszolták az ellenfelei. – Te pedig
egyedül. Na, szerinted, mégis mit hiszünk?

– Szerintem el kéne hinnetek minden mesét, amit valaha is
hallottatok a tizerkénekről, úgyhogy sarkon kéne fordulnotok, és
hazamennetek!

Ellenségeinek nevetése úgy hangzott, akár a faágak recsegé-
se-ropogása, és Lazlónak nem volt más választása, mint felvenni
velük a harcot. Bedugta az ujját az öveként szolgáló kötélről lógó
apró, kezdetleges kalitkába, amit gallyakból és zsinegből eszkábált.
Nem skorpió volt benne, csak egy bogár, dermedten a hidegtől.
De a fiú azért a fogát csikorgatta, elképzelve a csípést, majd érezte,
ahogy a méregből nyert erő szétárad a vérében. Aztán a feje fölé
emelte mindkét kardját, és *feliüvöltött*.

A város nevét üvöltötte. Ordítása olyan erővel harsant, akár
a mennydörgés, akár a lavina, akár a szeráfok csatakiáltása, ahogy
lángoló szárnyukkal szálltak az égből, és megtisztították a vilá-
got a démonoktól. Lazlo ellenségei megtorpantak. Eltátott szájjal
bámulták a nagy harcost. Lazlóban buzogott az erőt adó méreg,
és többé vált puszta embernél. Pusztító forгатag lett belőle. Igazi
istenné vált. Ellenfelei megpróbáltak szembeszállni vele, de esélyük
sem lehetett a harcban. Lazlo kardjai villámként csaptak le, ahogy
kettesével elbánt az ellenséges hordával.

A játék hevében képzeletének szüleményei olyannyira igazi-
vá váltak a fiú számára, hogy megdöbbsentette volna, ha csak egy
pillanatra is szembesül a valósággal. Ha kívülről láthatta volna

a jelenetet, a satnya kisgyermeket, aki fel-alá rohangászott a fagygyal borított gyümölcsösben, faágakat lengetve, Lazlo alig ismert volna rá önmagára. Elvégre teljesen beleélte magát a legendás harcos szerepébe, aki épp az imént fegyverzett le egy százfős sereget, és megsebzett ellenségei most tántorogva kullogtak haza. A fiú diadalittasan hajtotta hátra a fejét, hogy még egyszer elkiáltsa...

Hogy újból azt kiáltsa...

– Könny!

Lazlo értetlenül dermedt meg. A szó úgy szaladt ki a száján, akár egy átok, és a sírás keserű utóíze kísérté. A fiú ismét próbálta felidézni a város nevét, ahogy az előbb, de... képtelen volt rá. Újra elő akarta hívni a szót, és újra csak a Könny bukkant fel helyette. Olyan érzés volt, mintha az ember egy szép virágért nyúlva váratlanul egy meztelen csigát vagy ázott zsebkendőt fogna meg. Lazlo elméje elborzadt a város nevét erőszakosan felülíró szótól. Mégsem bírta abbahagyni a próbálkozást, hogy felidézzé a rendes megnevezést, de minden egyes alkalom keservesebbnek bizonyult, mint az előző. A fiú egyre csak kutatta az emlékei között azt, amiről tudta, hogy nemrég még ott volt, de semmi más nem jutott eszébe, csupán ez a rémes szó: Könny – rosszal átítatott, rémálmokat idéző, sósan maró. Lazlo grimaszt vágott a pocskék érzéstől, amit a szó maga után hagyott. Egyszeriben megszédült, és örült bizonyossággként lett úrrá rajta a tudat, hogy a nevet *elvették* tőle.

Elvették az emlékét az *elméjéből*.

Lazlo élmelygett, és úgy érezte, kirabolták. Megcsonkították. Felszaladt a domboldalon, átmászott az alacsony kőkerítésekben, majd keresztülrohant a juhakolon, a kerten és a kerengőn, még mindig szorongatva almaágból tákolt kardjait. Senkit sem látott, mások viszont meglátták őt. Az apátságban tilos volt futkosni, ráadásul Lazlónak épp az esti áhítaton kellett volna lennie. Egyenesen Kürosz testvér szobájába rohant, és felrázta a szerzetest álmából.

– A név! – zihálta a fiú. – Nem emlékszem a névre. A városéra, amiről mesélt. Mondja el újra, mi volt a neve!

A lelke mélyén tudta, hogy valójában nem elfelejtette a nevet, hanem valami más történt, valami sötét és titokzatos; de még

mindig volt rá esély, hogy Kürosz testvér talán, *talán* igenis emlékszik a város nevére, és akkor szépen helyreállhat a világ rendje.

Kürosz testvér azonban így válaszolt:

– Miről beszélsz, te ostoba fiú? A város neve Könny...

Lazlo még épp látta, ahogy az öreg értetlen grimaszt vág, mielőtt egy szerzetes megragadta a grabancát, és kirángatta az ajtón.

– Még ne! – könyörgött a fiú. – Várjon egy pillanatot, kérem! – De hiába. A szerzetes elvonszolta az apát irodájába, aki ezúttal nem a mogyorófa pálcájával verte meg, ami szépen lógott a többiek külön-külön névre szóló botja mellett a sorban, hanem az egyik faággal. Lazlo most már nem hitte magát tizerkénnek. Hogyan is bírt volna el száz ellenséggel, mikor egyetlenegy szerzetes elég volt a lefegyverzéséhez, aki aztán elverte a saját „kardjával”? Szép kis hős! Lazlo hetekig sántikált, ráadásul eltiltották Kürosz testvértől, mivel azon a bizonyos estén annyira felzaklatta az öreget, hogy nyugtatót kellett beadni neki.

Így hát többé nem voltak se történetek, se kiszökés a monostorból – legalábbis a gyümölcsösbe nem mehetett, se máshová a saját elméje határain túl. A szerzetesek árgus szemmel figyelték, elszánták magukat, hogy távol tartják őt a bűntől – és az örömtől, amit még ha önmagában nem is feltétlenül tartottak bűnnek, mindenesetre úgy vélték róla, hogy kikövezi a bűnbeeséshez vezető utat. Bőségesen ellátták tehát a fiút tennivalóval. Ha Lazlo épp nem dolgozott, akkor imádkozott. Ha épp nem imádkozott, akkor dolgozott, mindig „a szükséges felügyelet” alatt, nehogy eltűnjön a fák között, akár egy vad lény. A fiú esténként olyan ki-merülten zuhant álomba, akár egy sírásó, és még ahhoz is túl fáradt volt, hogy álmodjon. Úgy érezte, kihunyott benne a tűz, elcsitult a mennydörgés és a lavina, elhalt a csatakiáltás és a forgatag.

Ami az eltűnt város nevét illeti, az is eltűnt. De Lazlo tisztán emlékezett arra, milyen volt tudni a nevet. Olyan benyomást keltett benne, mint a kalligráfia, méghozzá mézzel írt vonásokkal, de ennél közelebbi jellemzést nem tudott adni róla – ahogy senki más sem. Nem csak őrá és Kürosz testvérről volt szó. Bárhol is szerepelt azelőtt a név – a városról szóló történeteket egybegyűjtő könyvek gerincén, a csodálatos holmikat megvásárló kereskedők régi lajstromainak megsárgult lapjain, és mindazok emlékeiben,

akik valaha is hallottak erről a titokzatos helyről –, egyszerűen kitörölték onnan, és csak a *Könny* szó maradt helyette.

Ez volt az új rejtély.

Lazlo soha nem kételkedett abban, hogy ez varázslat műve volt.

2.

AZ ÁLOM VÁLASZTJA AZ ÁLMODÓT

Lazlo egyre csak nőtt.

Senki sem állíthatta, hogy a fiúra rámosolygott a szerencse, de azért tudta, hogy rosszabbul is járhatott volna. Az árvákat befogadó monostorok között akadt egy önostorozó flagelláns rend is. Egy másikban disznókat tartottak. A zemonai apátság viszont a szkriptóriumáról, a kéziratok és kódexek másolására létesített írószobájáról volt híres. A lelenc fiúkat már nagyon fiatalon elkezdték kiképezni a szövegek lemásolására – olvasni viszont egyáltalán nem tanították meg őket; ezt a képességet Lazlo teljesen egyedül sajátította el –, és azokat, akik bármennyire is alkalmasnak bizonyultak a feladatra, munkára fogták a szkriptóriumban. Lazlo kiemelkedően tehetséges volt, így tudta, talán egész életét a szkriptóriumban tölti majd el, az íróasztal fölé hajolva, egyre jobban meggörnyedő háttal, ha egy nap a szerzetesek nem kapnak gyomorrontást a romlott haltól. Lazlónak ez egyszer mégiscsak szerencséje volt, vagy talán maga a sors akarta így. Bizonyos kéziratokat el kellett vinni aznap a Zoszmai Nagykönyvtárba, és a gyengélkedő szerzetesek Lazlóra bízták ezt a feladatot.

A fiú sosem tért vissza az apátságba.

A Nagykönyvtár nem egyszerűen kötetek gyűjtőhelyeként szolgált. Fallal övezett város volt, mindenféle és -fajta elmélkedőnek a költőktől egészen a csillagászokig. Nem csupán a hatalmas archívum tartozott hozzá, hanem az egész egyetem, valamint laboratóriumok és üvegházak, műtők és zenetermek, sőt még egy

csillagvizsgáló is. Mindez azt az épületegyüttest foglalta el, ami egykor a királyi palota volt, mielőtt a jelenlegi királynő nagyapja még pazarabbat építtetett az Éder partján, és a tudósok céhének adományozta a régi uralkodói székhelyet. A Nagykönyvtár a Zosma városából cápauszonyként kimagasodó, meredek Zosimosz hegygerinc tetején terült el, és kilométerekre ellátszott.

Lazlo csak ámult és bámult, attól a pillanattól kezdve, hogy belépett a kapun. Leesett az álla, amikor meglátta a Gondolat Pavilonját. Ez a pompás név illette az egykori báltermet, amiben immáron a filozófiai művek gyűjteménye kapott helyet. A polcok felnyúltak egészen a mennyezetig, amit káprázatos festés díszített, a bőrkötéses könyvek gerince pedig drágaköveket megszegyenítően fénylett, aranyfüst bevonatuk állati szempárként csillogott a glévakristályok megvilágításában. Magukat a glévákat tökéletes kör alakúra csiszolták, és több száz lógott a mennyezetről: olyan tiszta, fehér fényt árasztottak, amelyet az apátságot megvilágító, egyenetlen, vöröslő kövek sosem szoktak. Szürke talárt viselő férfiak gördültek kerekas létrákkal egyik polctól a másikig, szinte repülni látszottak, ahogy a tekercsek szárnyként verdestek mögöttük.

Lazlo képtelenségnek tartotta, hogy el kelljen hagynia ezt a helyet. Úgy érezte magát, mint egy utazó, aki elvárásolt erdőbe tévedt. Minden egyes lépéssel egyre jobban lenyűgözte a könyvtár, ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt az archívumban, s egyik termet a másik után fedezte fel, mintha csak az ösztöne vezérelte volna. Egy titkos lépcsőn lejutott az alagsorba, ahol a por vastag rétegben borította be az évek óta érintetlenül heverő könyveket. Lazlo megérintette a poros köteteket. Úgy érezte, hogy *felébresztette* a könyveket, és azok is felébresztették őt.

Ekkorra már betöltötte a tizenhármát, és hosszú évek óta nem játszotta azt, hogy tizerkén. Már évek óta nem játszott semmit, nem szegett meg egyetlen szabályt sem. Beolvadt az apátság szürkébe öltözött alakjai közé, mindig oda ment, ahová küldték, és azt tette, amit mondtak neki: dolgozott, imádkozott, kántált, imádkozott, dolgozott, imádkozott, aludt. A szerzetesek közül már alig emlékeztek néhányan arra, hogy a fiú egykor milyen zabolátlan volt. Úgy tűnt, teljesen kiveszett belőle a vadság.

Pedig valójában még mindig megvolt benne, a lelke mélyén. Továbbra is féltve őrizte a történeteket, minden szót, amit Kürosz testvér valaha is mondott neki. Olyan nagy becsben tartotta őket, mintha néhány aranyérmét rejtegetett volna elméje egy eldugott zugában.

Azon a napon egyszeriben nagyobb lett az aranyérmék halma. Sokkal nagyobb. A poros könyvekben Lazlo *történeteket* talált. Nép- és tündérmeséket, mítoszokat és legendákat szerte az egész világból. Több évszázaddal korábbra nyúltak vissza, sőt még annál is régebbre, és külön polcokat – széles, csodálatos könyvespolcokat – töltöttek meg a Könnyről szóló történetek. Lazlo nagyobb áhítattal emelte le az egyik ilyen kötetet, mint amit valaha is érzett az apátságban őrzött szent szövegek iránt. Lefújta róla a port, kinyitotta, és elmerült az olvasásban.

Napokkal később talált rá az egyik idős, vezető könyvtáros, de csakis azért, mert direkt a fiú keresésére indult, talárja zsebében az apától kapott levéllel. Máskülönben Lazlo ki tudja, meddig maradt volna odalent, akár egy barlangban élő gyermek. Talán teljesen elvadult volna, és a Nagykönyvtár vadembereként híresül el, aki ismer három holt nyelvet s azok minden történetét, de olyan toprongyos, akár egy koldus a Hurok negyed sikátoraiiban.

Ehelyett felvették könyvtárosinasnak.

– A könyvtár tudja, mit akar – jelentette ki a vén könyvtáros, Hürokkín mester, miközben Lazlo követte őt a titkos lépcsőn, vissza a földszintre. – Ha ellop magának egy fiút, hagyjuk, hogy megtartsa.

Lazlo akkor sem tartozott volna jobban a könyvtárhoz, ha ő maga is könyv lett volna. Az ezt követő napokban – azután hónapokban és években, ahogy a fiú férfivá nőtt – Lazlónak szinte mindig nyitott könyv volt az orra előtt. Olvasott menet közben. Olvasott evés közben. A többi könyvtáros azt gyanította, hogy még alvás közben is olvasni szokott, vagy talán egyáltalán nem is szokott aludni. Ha Lazlo nagy ritkán felnézett a könyvéből, úgy festett, mintha álomból ébredne. A könyvtárban mindenki úgy nevezte: „Strange, a különös álmodozó idegen” vagy „a különös álmodozó, Idegen”. Lazlo nem sokat javított a hírnevén azzal, hogy néha nekiment a falnak olvasás közben, azzal pedig végképp nem, hogy a kedvenc könyvei mind a poros alagsorból

származtak, ahová senki másnak nem akaródzott lemerészkednie. A fiatal könyvtáros alig figyelt oda, merre tart éppen, a feje örökké tele volt mítoszokkal, félig-meddig állandóan elmerült valamilyen történet földöntúli világában. Mindent imádott bennük: a démonokat és szárnymestereket, a szeráfokat és szellemeket. Úgy hitt a varázslatban, akár egy gyermek, és úgy hitt a kísértetekben, mint egy paraszt. A legelső napon, amikor munkába állt a könyvtárban, ráesett a polcra egy tündérmesés kötet, és eltörte az orrát. A társai szerint ez mindent elárult a különös, idegen világokról álmodozó Strange-ről, amit érdemes volt tudni róla: örökké fantáziált, álomvilágban élt, nem érdekelt más, csak a tündérmesék meg a képzelgés.

Erre gondoltak a többiek, amikor álmodozónak titulálták, és nem is tévedtek, viszont épp a lényegét nem értették meg. Lazlo sokkal alapvetőbb értelemben is álmodozó volt, mint amiről a társainak tudomása lehetett. Vagyis: volt egy *álma* – egy irányadó, megingathatatlan álma, ami olyannyira része volt, akár egy második lélek a bőre alatt. Eluralkodott elméjének teljes birodalmán. Lazlo elméje összetett és bűbájos birodalom volt, maga az álom pedig vakmerő és fennkölt. *Túláságosan* is vakmerő, *túláságosan* is fennkölt egy olyan embernek, mint Lazlo Strange. Az ifjú könyvtáros tisztában volt ezzel, ám az álom választja az álmodót, nem pedig fordítva.

– Mit olvasol, Idegen? – kérdezte Hürokkín mester, ahogy oda-sántikált a tájékoztató pult mögött álló fiatalemberhez. – Nagyon remélem, hogy szerelmes levelet.

A vén könyvtáros gyakrabban adott hangot ennek a kívánságának, mint ami illendő lett volna, és cseppet sem tántorította el, hogy a válasz mindig nemlegesnek bizonyult. Lazlo már épp rávágta volna szokásos tagadó feleletét, ám habozott, és fontolóra vette a dolgot.

– Úgy is mondhatjuk – válaszolta végül, az öreg felé nyújtva a papírt, ami megsárgult és töredezett volt a kortól.

Hürokkín mester elképedt, barna szeme felcsillant, de miután megigazította a szemüvegét, és megnézte a papírt, kihunyt a tekintetében a fény.

– Ez úgy néz ki, mint egy nyugta – mondta.

– Á, igen, de miről?

Hürokkin mester kételkedve, hunyorogva böngészte az írást, majd hirtelen felkacagott, de olyan hangosan, hogy minden fej feléjük fordult az óriási, csendes teremben. Éppen a Gondolat Pavilonjában voltak. Vörös talárt viselő tudósok görnyedtek a hosszú asztalok fölé, és mindannyian felnéztek tekerceikből meg köteleteikből, s komor, rosszalló tekintettel meredtek a két könyvtárosra. Hürokkin mester bocsánatkérően biccentett, és visszaadta Lazlónak a papírt, ami egy réges-régi nyugta volt egy jókora szálítmány afrodiziákumról az egyik ősi király számára.

– Úgy tűnik, őfelsége nem szerelmes versek írogatásával érdekelte ki a „szenvedélyek királya” nevet, mi? De mégis mit művelsz, Idegen? Könyörgöm, mondd, hogy ez nem az, aminek látsszik! Az ég szerelmére, te fiú! Mondd, hogy nem nyugtákat iktatsz a szabadnapodon!

Lazlo már nem volt fiú, nyoma sem maradt rajta – legalábbis kívülről – a kis, kopasz lelencnek, akinek fejét vágások borították. Mostanra jó magasra nőtt, és mióta megszabadult a szerzetesektől meg esetlen borotvájuktól, hagyta jó hosszúra nőni a haját. Sötét, sűrű tincseit könyvkötő zsinaggal fogta hátra, de ennél többet nem igazán foglalkozott velük. Szemöldöke is sötét és sűrű volt, vonásai erősek és jellegzetesek lettek. Könnyen nevezhették volna „durva ábrázatúnak”, sőt akár „erőszakos képűnek” is a törött orra miatt, ami profilból éles szögben hajlott, szemből nézve pedig határozottan balra ferdült. Lazlo kinézete markáns és marcona volt – akárcsak a hangja, ami mély lett és férfias. Nyoma sem maradt benne lágyságnak, mintha kint felejtették volna a cudar időben. Mindezzel összeegyeztetetetlen ellentétben állt álmodozó tekintete: nagy, szürke és jámbor szeme volt. Jelen pillanatban kerülté Hürokkin mester pillantását.

– Még szép, hogy nem – válaszolta cseppet sem meggyőzően. – Miféle mániákus iktatna nyugtákat a szabadnapján?

– Akkor mégis mit művelsz?

Lazlo vállat vont.

– Egy gondnok talált egy réges-régi doboz nyugtát az egyik pincénkben. Csak átnézem őket.

– Nos, ezzel gyalázatosan elvesztegeted a fiatalságodat. Hány éves is vagy? Tizennyolc?

– Húsz – emlékeztette Lazlo, habár igazság szerint nem lehetett biztos benne, mivel véletlenszerűen választott magának születésnapot, még kisfiúként. – És maga is ugyanígy vesztegette el a fiatalságát.

– Hát épp ez az: én vagyok az intő példa! Nézz csak rám! – Lazlo úgy tett. Egy erőtlen, görnyedt öregembert látott, akinek bolyhos, ősz haja, szakálla és szemöldöke olyannyira eluralkodott a fején-arcán, hogy csupán hegyes kis orra meg kerek szemüvege látszott ki. Lazlo arra gondolt, hogy az öreg úgy néz ki, akár egy bagolyfióka, ami kiesett a fészkeből. – Talán te is vaksi remeteként akarod végezni, aki sántikálva rója a könyvtár folyosóit? – faggatta a vénember. – Eredj ki a szabadba, Idegen! Szívd be a friss levegőt, láss új dolgokat! Egy férfi szemének attól kéne szarkalásbasnak lennie, hogy hunyorogva kémleli a horizontot, nem pedig attól, hogy mást se csinál, csak tompa fényben olvas.

– Mi az a horizont? – kérdezte Lazlo komoly képpel. – Talán olyan, mint egy könyvespolc sor túlsó vége?

– Nem – válaszolta Hürokkín mester. – Egyáltalán nem olyan.

Lazlo elmosolyodott, és ismét a nyugták fölé hajolt. Na jó, a „nyugta” szótól tényleg unalmasnak tündek a papírok, ezt még ő maga sem tagadhatta. Valójában régi rakományjegyzékekről volt szó, ami leheletnyivel izgalmasabban hangzott. A feljegyzések akkoriból származtak, amikor a palota még uralkodói rezidencia-ként szolgált, és a világ minden sarkából érkeztek ide javak. Lazlo igazából nem iktatta őket. Azért futotta át az iratokat, mert egy bizonyos ritkán használt ábécé jellegzetes vonásait kereste bennük. Próbált rábukkanni bármiféle utalásra – mint a maga módján alapvetően mindig – a sosem látott városról. Már régen úgy döntött, hogy inkább „Látatlanváros” néven gondol a rejtélyes helyre, mivel a *Kömy* szó még mindig a sírás utóízét hagyta maga után.

– Mindjárt kimegyek egy kicsit – nyugtatta meg Hürokkín mestert.

Talán nem látszott meg rajta, de Lazlo igenis megszívlelte az agg könyvtáros szavait. Igazság szerint esze ágában sem volt a könyvtárban megöregedni, vaksin vagy sem, és nagyon is remélte, hogy egyszer majd addig fogja hunyorogva kémlelni a horizontot, amíg szarkalásbas nem lesz tőle a szeme.

Ám az a horizont, amit Lazlo Strange kémlelni szeretett volna, nagyon messze volt.

Mellesleg tiltott is volt a számára, mint mindenki másnak.

Hürokin mester az ablakra intett.

– Nagyon remélem, hogy legalább azzal tisztában vagy, miszerint beköszöntött odakint a nyár. – Mivel Lazlo nem válaszolt, hozzátette: – Nagy, narancssárga korong lángol az égen, a hölgyek dekoltázsa egyre mélyül... Rémlik mindebből bármi? – Lazlo továbbra sem reagált. – Idegen?

– Micsoda? – kapta fel a fejét Lazlo. Egy szót sem hallott mindabból, amiről Hürokin mester magyarázott neki. Ugyanis közben megtalálta, amit keresett: egy köteg nyugtát Látatlanvárosból. Ez persze teljesen lekötötte a figyelmét.

A vén könyvtáros drámai sóhajt hallatott.

– Tégy, amit akarsz! – mondta félig komoran, félig beletörődően. – Csak vigyázz magadra! A könyvek talán örök életűek, mi viszont *nem* vagyunk azok. Egy reggel lelépsz a raktárba, és mire visszajössz, azon kapod magad, hogy a szakállad a hasadig ér, s egyszer sem költöttél verset a lánynak, akit az Éderen korcsolyázva ismertél meg.

– Így kell lányokkal ismerkedni? – kérdezte Lazlo, csupán félig-meddig viccelve. – Hát, a folyó még hónapokig nem fog befagyni. Ezek szerint még bőven van időm összeszedni a bátorságomat.

– Ugyan! Nem csak télen lehet lányokkal ismerkedni. Nyomás kifelé, *most rögtön!* Szedj virágcsokrot, és találj egy lányt, akinek odaadhatod! Ilyen egyszerű. Kedves szempárt és széles csípőt keress, hallod? *Széles csípőt*, fiú. Nem éltél addig, amíg rá nem hajtottad a fejedet egy jó puha...

Szerencsére az öreg nem tudta befejezni a mondatot, mivel odalépett hozzájuk egy tudós.

Lazlo úgy érezte, előbb volna képes pusztá akaraterővel rávenni a bőrét, hogy változtassa meg a színét, mint odalépni egy lányhoz, és megszólítani. Így az végképp szóba sem jöhetett, hogy ráhajtssa a fejét egy jó puha... akármire. Az apátságból egyenesen a könyvtárba került, alig találkozott életében nőnemű személlyel, nem hogy *fiatal* nőnemű személlyel. És még ha lett is volna halvány fogalma arról, hogy mit mondjon egy lánynak, úgy sejtette, nem sok

hajadon örülne egy nincstelen segédkönyvtáros közeledésének, akinek ráadásul görbe az orra, s a szégyenletes Strange nevet viseli.

Miután a tudós elment, Hürokkin mester folytatta a fiatalember dorgálását:

– Az élet nem fog csak úgy rád találni, fiú – mondta. – Neked magadnak kell *rátalálnod* az életre. Ne feledd: a spiritusz renyhévé válik, ha elhanyagoljuk a szenvedélyeket!

– A spirituszom rendben van.

– Akkor sajnos tényleg alig élsz. Fiatal vagy. A spirituszodnak nem egyszerűen „rendben” kéne lennie. *Felpezdülten* kellene túláradnia.

A kérdéses „spiritusz” alatt nem a lelket vagy szellemet értették. Szó sem volt ilyen elvont fogalomról. A spiritusz a testben áramlott: az áttetsző nedvet a második szív pumpálta, a saját, külön hálózataán keresztül, ami szövvényesebb és titokzatosabb volt, mint az elsődleges érrendszer. A tudomány egyelőre nem értette meg teljesen a spiritusz funkcióját. Az ember akkor is életben maradt, ha megállt a második szíve és a spiritusz megkeményedett az ereiben. De mégis volt valamiféle kapcsolata az életerővel – vagy a „szenvedéllyel”, ahogy Hürokkin mester mondta –, mivel a spirituszuk nélkül az emberek érzéketlenné, letargikussá váltak. Lélektelenné.

– Aggódjon inkább a saját spiritusza miatt! – válaszolta Lazlo. – Magának még nem késő. Biztos vagyok benne, hogy jó sok özvegy fogadná örömmel egy ilyen romantikus lelkű remete udvarlását.

– Ne pimaszkodj!

– Ne zsarnokoskodjon!

Hürokkin mester felsóhajtott.

– Hiányoznak a régi szép idők, amikor még féltél tőlem. Bármilyen hamar el is múltak azok a napok.

Lazlo elnevette magát.

– Azt a rövid időszakot csakis a szerzeteseknek köszönhette, mester. Ők tanítottak meg engem arra, hogy féljek az idősebbektől. Maga pedig arra tanított meg, hogy nem kell félnem, és ezért örökké hálás leszek – mondta szívből. De nem bírta uralkodni magán, és egy pillanattal később a tekintete ismét a kezében tartott papírra vándorolt.

Az öreg meglátta, és elkeseredetten sóhajtott.

– Hát, jó, legyen neked igazad. Élvezd csak a nyugtáidat! De én nem mondok le rólad ilyen könnyen. Ugyan mi értelme az öregségnek, ha az ember az én koromban nem oktathatja ki a fiatalságot a felhalmozott, határtalan bölcsességével?

– És mi értelme a fiatalságnak, ha az ember az én koromban nem engedhet el minden jó tanácsot a füle mellett?

Hürokkin mester zsörtölődött, és nekiállt a fóliánsokkal foglalkozni, amiket a tudós az imént hozott vissza a pulthoz. Lazlo ismét kis felfedezését csodálta. Némaság uralkodott a Gondolat Pavilonjában, amit csupán a létrák kerekének zörgése és a lapok susogása tört meg.

Majd egy pillanattal később Lazlo halk, hosszú füttyentése, mivel kiderült, hogy a felfedezése nem is volt olyan kicsi.

Hürokkin mester felkapta a fejét.

– Még több afrodiziákum?

– Nem – felelte Lazlo. – Nézze!

Az öreg szokás szerint a szemüvegét igazgatta, majd a lapra hunyorgott.

– Á, már értem – szólt, nyomatékosan úgy hangsúlyozva, mint aki végtelen türelemmel viseli el a megpróbáltatásokat. – Könny rejtélyei. Sejthettem volna.

Könny. A név hallatán Lazlo kellemetlen nyilallást érzett a szeme mögött. Hürokkin mester leereszkedő hangneme szintén rosszul esett neki, de egyáltalán nem lepte meg. A fiatalember általában megtartotta magának Láthatatlanváros iránti rajongását. Senki más nem értette meg a lelkesedését, nemhogy osztozott volna benne. Valaha régen még jóval nagyobb kíváncsiság övezte az eltűnt várost és annak titokzatos sorsát, ám két évszázad elteltével a legtöbben már csak dajkamesének tartották az egészet. Ami pedig a név nyugtalanító rejtélyét illette, az alapvetően nem vert fel nagy port a világban. Csupán Lazlo *érte*te megtörténni, ahogy az eredeti név helyét valami más vette át. A többi ember csak később értesült erről, a lassan szétterjedő pletykákból, így ők semmi többet nem érzéltek, mint hogy egyszerűen elfelejtették a régi nevet. Egyesek összeesküvésről vagy trükkről suttoztak, ám a túlnyomó többség elhitette magával – határozottan elzárkózva bármi

más magyarázatnak még a gondolatától is –, hogy a város neve mindig is Könny volt, és minden egyéb állítás nem több értelmetlenségnél, tündérmesénél. Szerintük nem létezett más magyarázat, aminek értelme lett volna, és kész.

A varázslat végképp szóba sem jöhetett.

Lazlo tudta, hogy Hürokkín mestert nem érdekli a rejtély, de nagy izgalmában most még ezt sem bánta.

– Csak olvassa el ezt! – mondta, és az öreg orra alá dugta a papírt.

A vén könyvtáros szemügyre vette az írást, de az láthatóan nem nyűgözte le.

– Nos, mi olyan érdekes ebben?

Mi olyan érdekes ebben? A felsorolt áruk között – a sok fűszer, selyem és hasonlók mellett – szerepelt egy olyan tétel is, hogy szvütagórvér-csemege. Egész mostanáig Lazlo csak mesékben látott utalást erre. A folyami szörnyeknek még a pusztá létezését is népi hiedelemnek tartották, így azt pláne, hogy rózsaszínű vérükből állítólag a halhatatlanság elixírjét lehetett kinyerni. Ám ez az elméletben mesebeli áru mégis szerepelt a nagyon is valós jegyzékben, Zoszma királyi háza rendelte és fizette ki. Ilyen erővel akár sárkánypikkelyről is lehetett volna szó.

– Vércsemege – mutatott Lazlo a kérdéses tételre. – Nem látja? Tényleg létezett.

Hürokkín mester felhorkant.

– Szerinted *ettől* már létezett a halhatatlanság elixírje? Ha tényleg létezett volna, akkor bárki, aki evett belőle, még mindig életben lenne, hogy meséljen róla.

– Nem feltétlenül – vitatkozott Lazlo. – A mesék szerint a halhatatlanság csak addig tartott ki, amíg az ember *folyamatosan* ette a vércsemeget, márpedig az nem volt lehetséges, miután nem érkezett több szállítmány. – A nyugtán szereplő dátumra mutatott. – Ez kétszáz évvel ezelőtről származik. Még az is lehet, hogy a vércsemege a legutolsó karavánnal érkezett.

A legutolsó karavánnal, ami előbukkant az Elmutálethből. Lazlo elképzelte a kihalt sivatagot, a lemenő napot. Mindig élénkítő hatást gyakorolt rá bármi, aminek köze lehetett Látatlanváros rejtélyeihez, mintha egyre sebesebb dobpergés ritmusára lüktetett

volna a pulzusa – *mindkét* pulzusa, a vére és a spirituszé egyaránt. Két szíve úgy dübörgött együtt, nem egyszerre, mégis harmóniában, akár két dob, amit külön-külön ver egy-egy kéz.

Amikor Lazlo a könyvtárba került, teljes meggyőződéssel hitte, hogy itt válaszokra fog találni. A poros alagsorban persze ott voltak a történetekkel teli kötetek, ám a könyvtár ennél sokkal többet is kínált. Lazlónak úgy tűnt, hogy a világ teljes történelme be van fűzve a lapok közé vagy bele van göngyölve a tekercsekbe, és archiválva van ennek a varázslatos helynek a polcain. Végtelen naivitásában azt hitte, hogy még a titkok is itt rejtőznek, és kelő elszántsággal meg türelemmel bárki rájuk lelhet. Benne aztán mindkettőből volt bőven, és immáron hét hosszú éve keresgért. Átnézett régi naplókat és összefűzött levelezéseket, kémjelentéseket, térképeket és egyezményeket, árujegyzégeket és királyi titkárok jegyzőkönyveit, meg minden mást, amit csak elő bírt keríteni. És minél többet tudott meg, annál nagyobbra nőtt kincseinek kishalma, egyre több helyet foglalva el, míg végül szinte az egész elméjét betöltötte.

Azután átvándorolt onnan a papírra.

Kisfiúként, az apátságban Lazlónak semmi más tulajdona nem volt, csak a megjegyzett történetek. Mostanra jóval gazdagabb lett. Most már voltak könyvei.

A *könyvei* a szó szoros értelmében a *saját* könyvei voltak: a *saját* szavai, amiket saját kezűleg vetett papírra, és a saját gondos öltésével fűzött össze. Az ő könyvein nem volt aranyfüsttel díszített bőrborító, mint a Gondolat Pávilonjában lévőkön. Szerény kötetek voltak. Kezdetben Lazlo a szemetesből halászott ki papírt, félig teleírt lapokat, amiket a pazarló tudósok kihajítottak, és a könyvkötő zsinegek levágott végét hasznosította, ehhez a műhelyben jutott hozzá, ahol megreparálták a kárt szenvedett köteteket. Tintára nehezebb volt szert tenni, de ebben is a tudósok voltak Lazlo segítségére, ugyanúgy akaratlanul, mint a papír ügyében. Olyan tintásüvegeket is kidobtak, amik alján még jó pár csepp akadt. Lazlo eleinte kénytelen volt felhígítani a tintát, hogy elég legyen, így első művei halovány szellemszavakkal voltak tele. Néhány évvel később viszont már kapott egy kevéske fizetést, ami épp elég volt arra, hogy legalább tintát tudjon venni magának.

Sok könyve volt, szép sorban álltak kis szobája ablakpárkányán. Hétévnyi kutatás eredményeit tartalmazták, minden aprócska részletet meg utalást, amit csak Lazlo fellelt a könyvtárban Könnyről és az eltűnt város kettős rejtélyéről.

Válaszokat viszont *egyáltalán nem* tartalmaztak.

Lazlo az évek során megbékélt azzal, hogy a könyvtár nem rejt válaszokat, hiába ez a rengeteg kötet ezen a számtalan hatalmas polcon. És hogy is rejthetett volna válaszokat ez a hely? Talán azt képzelte gyermekként, hogy a könyvtárban mindentudó tündérek szorgoskodnak, akik lejegyeznék mindent, ami csak a világon történik, akármennyire titkos is legyen, bármilyen messze? Ugyan! Ha voltak is válaszok valahol, akkor csak egy helyen: Náma kontinensének déli és keleti részén, az Elmutáleth túlsó felén, ahonnan még soha senki nem tért vissza.

Vajon állt még Látatlanváros? Még mindig éltek benne lakók? Mi történt kétszáz évvel ezelőtt? És mi történt tizenöt évvel ezelőtt?

Miféle hatalom volt képes kitörölni egy nevet a világ minden elméjéből?

Lazlo szeretett volna útnak indulni, hogy kiderítse a választ. Ez volt az ő vakmerő és fennkölt álma: *hogy elmenjen oda*, egy fél világgal arrébb, és saját maga fejtse meg a rejtélyt.

Ez persze lehetetlen volt.

De ugyan hogy is akadályozott volna meg egy ilyen tény egy álmodozót az álmodozásban?

3.

LAZLO STRANGE ÖSSZES MŰVEI

Hürokkin mesterre sehogy sem hatott Lazlo lelkesedése.

– Ezek csak *történetek*, te fiú. Mese és fantáziálás. A halhatatlanság elixírje nem létezett. Ami ezen a nyugtán szerepel, az legfeljebb közönséges, cukrozott vér.

– De nézze meg az árat! – erősködött Lazlo. – Ugyan miért fizetett volna a király *ennyit* holmi cukrozott vérért?

– Honnan tudjuk mi, miért mennyit hajlandó fizetni egy király? Ez semmit sem bizonyít, csak egy gazdag ember hiszékenységet.

Lazlo izgalma kezdett lelohadni.

– Igaza van – ismerte el kelletlenül. A nyugta csupán azt bizonyította, hogy létezett vércsemege nevű áru, ennél többet nem. Az ifjú könyvtáros azonban még nem volt hajlandó feladni. – Ha mást nem, azt sejteti, hogy a szvütagórok tényleg léteztek. – Némi habozás után hozzátette: – Talán.

– No, és ha léteztek, mit számít az? – kérdezte Hürokkin mester. – Úgysem fogjuk soha megtudni az igazat. – Lazlo vállára tette a kezét. – Már nem vagy kisgyermek. Nem volna legfőbb ideje, hogy felhagyj végre az ábrándozással? – Nem látszott ki a szája, mosolya csupán abból érződött, hogy bolyhos bajsza kissé megremegett ott, ahol összeért a szakállával. – Épp elég munkád van így is, igencsak kevés fizetésért. Miért tetézed még külön szorgoskodással, amiért egy garast sem kapsz? Soha senki nem fogja megköszönni neked ezt a kutakodást. A mi dolgunk az, hogy megtaláljuk

a keresett könyveket. Hagyd a tudósokra, hogy megtalálják a keresett válaszokat!

Lazlo tudta, hogy az öreg csak jót akar ezzel. Hürokkín mester egész életét a könyvtár szolgálatának szentelte. Az intézmény kasztrendszerére számára egy tökéletes világ igazságos rendjét jelentette. Ezeken a falakon belül a tudósok képviselték az arisztokráciát, és mindenki másnak őket kellett kiszolgálnia – legfőképp a könyvtárosoknak, akiknek az volt a feladatuk, hogy támogassák őket fontos munkájukban. A tudósok elvégezték az egyetemet, a könyvtárosok nem. Utóbbiaknak ugyanúgy meglett volna hozzá a tudásuk és képességük, mint az előbbieknak, ám egyetlen könyvtáros sem rendelkezett a kellő vagyonnal ahhoz, hogy megengedhesse magának az egyetemi tanulmányokat. A könyvtárosok számára inaséveik jelentették az oktatást, és akadt köztük olyan, aki nagyobb tudásra tett szert, mint bármelyik egyetemet végzett tudós. Ám egy komornyik hiába nemesebb lelkű az uránál, attól még ugyanúgy komornyik marad. A könyvtárosokkal is ez volt a helyzet. Nem tiltották meg nekik az önálló tanulást, legalábbis ha ez nem akadályozta őket a feladatuk elvégzésében, de mindenki magától értetődőnek vette, hogy a könyvtárosok csakis személyes érdeklődésből fejlesztik a tudásukat, és eszükbe sem jut olyasmit képzelni, miszerint bármivel is hozzájárulhatnak a tudomány világához.

– Miért csak a tudósoknak jusson a mókából? – kérdezte Lazlo.

– Egyébként is, Könny témáját senki sem kutatja.

– Azért, mert jelentéktelen, holt téma – válaszolta Hürokkín mester. – A tudósok fontos kérdésekkel vannak elfoglalva. – Finoman kihangsúlyozta a *fontos* szót.

Ebben a pillanatban, mintha még ez is csak Hürokkín mester igazát akarta volna bizonyítani, kitárult a terem kétszárnyú ajtaja, és bevonult egy tudós.

A Gondolat Pávilonja eredetileg bálteremként épült; így ajtaja dupla olyan magas és több mint kétszer olyan széles volt, mint egy átlagos ajtó. A legtöbb tudós, aki ki-be járt rajta, beérte azzal, hogy csupán az egyik ajtószárnyat nyitotta ki, majd csendesen becsukta maga után, ez a férfi viszont nem így tett. Két kézzel nagyot lökött a hatalmas ajtószárnyakon, és mire azok a falnak csapódva

megremegtek, ő már át is vonult rajtuk. Csizmája visszhangot verve dübörgött a márványpadlón, ahogy hosszú, magabiztos léptekkel átszelte a termet; nem akadályozta a mozgásban bő, lobogó talár, mint a többi tudóst. Ez a férfi megvetette a tudósok hagyományos viseletét, és csupán ünnepségek alkalmával öltötte magára; helyette általában elegáns felöltőben és nadrágban mutatkozott magas, fekete lovaglósizmával, az oldalán bajvívó törrel. A tudósokat jelképező vörös színnek csak a nyakkendőjével adózott, ami mindig ilyen árnyalatú volt. Ez a férfi nem átlagos tudós volt, hanem a tudósok eszményi ideálja: a királynőt és az érseket leszámítva a leghíresebb személynek számított egész Zoszmában, és kétségtávol a legeslegnépszerűbbnek. Fiatal volt, dicső, szépreményű. Ő volt Thyon Nero, az alkimista, Vaal hercegének másodszülött fia, a királynő keresztfia.

Az ajtó kicsapódásának hallatán a tudósok felkapták a fejüket, ám a bosszúsággal ellentétben, ami Hürokkin mester nevetése miatt ült ki az arcukra, ezúttal mind meglepődést mutattak, majd behízsgó vagy irigykedő képet vágtak.

Hürokkin mester reakciója szintiszta áhítat volt. Az alkimista láttán szinte felragyogott, akár egy glévakristály. Egykor régen Lazlo is ugyanígy reagált volna. Többé viszont már nem, habár most senki sem nézett rá, így nem is vehették észre, hogy megdermedt, akár egy prédaállat. Majdhogynem összehúzta magát a feljük közeledő „aranyló aranyifjú” láttán, aki határozott léptekkel egyenesen a tájékoztató pulthoz csörtetett.

Ez a látogatás felettébb szokatlan volt. Thyon Nerónak segéddek hada állt a rendelkezésére, hogy elvégezzék helyette az efféle tennivalókat.

– Uram, megtisztel minket a látogatásával – szólott Hürokkin mester, és kihúzta magát, amennyire csak öreg háta engedte. – De szükségtelen volt azzal fáradnia, hogy személyesen keressen fel minket. Jól tudjuk, hogy a hétköznapi elintéznivalóknál sokkal fontosabb ügyekkel kell foglalkoznia. – Az agg könyvtáros ekkor Lazlóra sandított. Nyilván úgy gondolta, hogy ennél tökéletesebb példát nem is találhatna fiatal kollégája számára egy olyan tudósról, aki „fontos kérdésekkel van elfoglalva”.

És mégis milyen fontos kérdésekkel foglalkozott Thyon Nero?

Nem kisebb horderejű témát kutatott, mint az univerzum alapvető serkentő elemének természetét: az „azoth” nevű rejtélyes esszenciát az alkímisták évszázadokon át hiába próbálták kiismerni. Thyon Nerónak tizenhat évesen sikerült kiválasztania az anyagot a laboratóriumában, így csodákat volt képes végrehajtani, többek között elérte az alkímia ősi tudományának legfőbb célkitűzését: az ólom átalakítását arannyá.

– Ez rendes magától, Hürokkín – szólt a tudósok eszményi ideálja, akinek nemcsak az elméje volt egy istenséghez méltó, hanem az arca is. – De úgy gondoltam, jobb, ha ezt személyesen adom le – mutatott fel egy összecsavart kérelmet –, hogy fel se merülhessen a kétely, miszerint talán tévedés történt.

– Tévedés? Ettől igazán nem kell tartania, uram – biztosította Hürokkín mester. – Eszünkbe sem juthat vitatni, hogy mit kér ki a gyűjteményből, bárki is közvetítené az óhaját. Azért vagyunk itt, hogy szolgáljunk, nem azért, hogy megkérdőjelezzünk.

– Ezt örömmel hallok – felelte Nero a mosolyával, ami híres volt arról, hogy az elegáns szalonokban hölgyek egész hadát némította és szédítette el. Aztán Lazlóra nézett.

Ez annyira váratlanul érte a fiatalembert, mintha hirtelen jeges vízbe merült volna. Lazlo meg sem mozdult, mióta kicsapódott az ajtó. Mindig így reagált, ha Thyon Nero közelségébe került: összehúzta magát, és mivel az alkímista tudomást sem vett róla, tényleg úgy érezte, mintha láthatatlanná vált volna. Hozzászólt, hogy Nero egyetlen szót sem szól hozzá, hűvös tekintete pedig úgy siklik át rajta, mintha az ifjú könyvtáros nem is létezne. Így hát megdöbbszent, amikor a tudós tekintete részegeződött, és még annál is inkább, amikor megszólította:

– És te, Strange? Azért vagy itt, hogy szolgálj, vagy azért, hogy megkérdőjelezz? – Barátságos volt a hangja, ám kék szemének csillogása rettegéssel töltötte el Lazlót.

– Azért, hogy szolgáljak, uram – válaszolta; hangja ugyanúgy meg-megtört, akár a kezében tartott papírok.

– Helyes. – Nero farkasszemet nézett vele, és Lazlo alig bírta megállni a kísértést, hogy elfordítsa a fejét. Egyre csak bámultak egymásra, az alkímista és a könyvtáros. Volt egy közös titkuk, és úgy égette mindkettőjüket, akár a tűz. Még a vén Hürokkín mester

is megérezte köztük a feszültséget, és tekintete nyugtalanul járt egyik fiatalemberről a másikra. Nero úgy nézett ki, akár egy herceg azokból a regékből, melyek a tűz körül elmesélve terjedtek szájról szájra: káprázatos, tündöklő jelenség volt. Lazlónak már nem volt szürke a bőre, könyvtárosi talárja viszont igen, ahogy a szeme is, mintha ez a szín lett volna a végzete. Csendes volt, és olyan észrevétlen tudott maradni, akár egy árny, míg Thyon lángcsóvaként vonzott magára minden tekintetet. A nemes tudós olyan takaros és elegáns volt, akár a makulátlan selyem. Egy inas borotválta, mindennap gondosan megfent pengével, és abból, amit a szabójának fizetett, egy egész falu jóllakhatott volna.

Ezzel ellentétben Lazlo csupa durvaság volt: sokkal inkább zsák-vászon, mint selyem. Talárja már akkor sem volt új, amikor évekkel ezelőtt megkapta. Az egyenruha szegélye kirojtosodott a könyvtár egyenetlen kőlépcsőitől, és túl nagy volt rá, így a fiatalember alakja szinte elveszett benne. Egyforma magasak voltak Neróval, ám az alkimista úgy tartotta magát, mint aki egy szobrásznak áll modellt, míg Lazlo válla aggodalmasan görnyedt előre. Vajon mit akarhatott *épp tőle* Nero?

A tudós ismét az öregemberhez fordult. Thyon Nero örökösen felszegte a fejét, mintha pontosan tudatában lenne állá tökéletes vonalának, így valahányszor olyanhoz szólt, aki alacsonyabb volt nála, a szó szoros értelmében lenézett az illetőre – még a fejét sem hajtotta le hozzá. Átnyújtotta a vén könyvtárosnak az összecsavart kőrőlapot.

Hürokin mester kigöngyölte a lapot, megigazította a szemüvegét, és elolvasta az igénylést. Aztán... ismét megigazította a szemüvegét, és újra elolvasta a szöveget. Felnézett a tudósra. Azután Lazlóra meredt, és fiatal kollégája rögtön tudta, miről van szó. Tudta, mit akar Thyon Nero. Dermedség lett úrrá rajta. Úgy érezte, vérének és spirituszának keringése egyaránt leállt, s tüdeje sem látja el levegővel.

– Szállítsák ki őket a rezidenciámra! – adta utasításba Nero.

A meghökkent Hürokin mester kinyitotta a száját, de egyetlen hang sem jött ki rajta. Ismét Lazlóra pillantott, és a glévafény pont a szemüvegére sütött, így az ifjú könyvtáros nem tudta kivenni a tekintetét.

– Szükséges esetleg leírnom a címemet? – kérdezte a tudós. Nyájassága csupán színjáték volt. Mindenki ismerte a halovány rózsaszín márványból épült, folyóparti palotát, amit a királynő ajándékozott neki, és az alkimista is pontosan tisztában volt ezzel. Aligha a cím volt a gond.

– Nem, uram, természetesen nem szükséges – felelte Hürokkin mester. – Csak hát, nos...

– Netán van valami probléma? – érdeklődött Nero, ám megnyerő hangnemét meghazudtolta éles tekintete.

Igen, gondolta Lazlo. Bizony, hogy van valami probléma. Hürokkin mester azonban meghunyászkodott a tudós tekintete láttán.

– Nem, uram. Ez bizony... bizony nagy megtiszteltetés – hebegte, és szavai késként fúródtak Lazlo hátába.

– Kitűnő – mondta Nero. – Akkor ez minden. Ma estére várom a könyveket. – Azzal kivonult, ugyanúgy, ahogy bejött: csizmája dübörgött a márványpadlón, és minden tekintet rászegeződött.

Lazlo a vén könyvtárhoz fordult. Úgy tűnt, mégsem állt le egyik szíve sem, mivel mindkettő sebesen, szabálytalanul lükettett, akár két csapdába esett lepke.

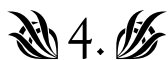
– Mondja, hogy nem az kell neki, amire gondolok! – szólt.

A még mindig döbbent Hürokkin mester egyszerűen csak felé nyújtotta a kérőlapot. Lazlo elvette, és elolvasta. Remegett a keze. Az alkimistának pontosan az kellett, amire gondolt.

A lapon az állt Nero határozott, lendületes írásával: *Lazlo Strange összes művei.*

Hürokkin mester teljességgel összezavarodva azt kérdezte:

– Mégis mi az ördögért kellhetnek *Thyon Nerónak* pont a te könyveid?

A SZERENCSE FATTYÚ ISTENE

Az alkimista és a könyvtáros különbözőbbek már nem is lehettek volna – mintha Sresz, a szerencse fattyú istene egymás mellé állította volna őket, majd felosztotta volna kettőjük között az ajándékait: *egyetlenegy* kivétellel *mindent* Thyon Nerónak adott, szép sorban elhalmozta a nemes ifjút az adományaival, majd a legeslegutolsó kincsét ledobta a porba Lazlo lába elé.

– Kezdj ezzel, amit tudsz! – mondhatta volna, ha tényleg létezett volna ilyen isten, és tényleg ennyire gonosz kedvében lett volna.

Ami Thyon Nerónak jutott: nemesi származás, gazdagság, kiváltság, daliás külső, elbűvölő jellem, zsenialitás.

És az egyetlen dolog, ami Lazlo Strange-nek maradt, hogy felvegye a földről, s leporolja, hátha jó lesz még valamire: becsület.

Lehet, hogy jobban járt volna, ha ez is Nerónak jut.

Akárcsak Lazlo, Thyon Nero is a háború idején született, ám a háború, akárcsak a szerencse, nem egyformán érint minden embert. A nemes ifjút az apja kastélyában nőtt fel, távol a szenvedésnek még a látványától és szagától is, nemhogy annak fenyegetésétől. Ugyanazon a napon, amikor egy bizonyos szürke, névtelen árvát otthagytak a zemonai apátságba tartó kordén, ezt a szépreményű aranyifjút Thyonnak keresztelték – a harcos szent után, aki elűzte a barbárokat Zoszmából – egy pazar ceremónia keretében, amin részt vett a fél királyi udvar. Thyon okos, gyönyörű gyermek volt, és habár a bátyja volt a rang és a birtok örököse, a fiú

magának követelt minden mást – szeretetet, figyelmet, nevetést, dicséretet –, még hozzá hangosan. Lazlo csendes baba volt, akit szigorúan, kelletlenül neveltek a morcos szerzetesek, Thyon viszont kicsi, búbajos zsarnokként mindent akart, és még annál is többet kapott.

Lazlo egy deszkabódében aludt, összezsúfolódva a többi fiúval, éhesen ment lefeküdni, és átfagyva ébredt fel.

Thyon gyermekkori ágya hadihajót formázott, valódi vitorlázattal és kötélzettel, sőt még apró ágyúkkal is felszerelve, s olyan nehéz volt, hogy csak két szobalány tudta álomba ringatni benne a kisfiút, együttesen beleadva minden erejüket. A hajszíne ámulatba ejtő volt – akár a nap a freskókon, ahol anélkül lehet csodálni, hogy kiégetné az ember szemét –, így hagyták hosszúra nőni, pedig fiúknál nem ez volt a divat. Csak a kilencedik születésnapján vágták le, és bonyolultan kidolgozott nyakláncot fontak belőle a keresztanyjának, a királynőnek. Az uralkodónő hordta is az ajándékot, és – az aranyművesek legnagyobb elszörnyedésére – ezzel megteremtette a hajból font ékszerek divatját, habár az utánzatok egyike sem vehette fel a versenyt az eredeti remekművel.

Thyon beceneve, az „aranyló aranyifjú” már a keresztelőjekor ráragadt, és talán előre meghatározta az életútját. A neveknek ereje van, és Thyont már csecsemőkorában összekapcsolták az arannyal. Így hát magától értetődőnek tűnt, hogy amikor megkezdte az egyetemi tanulmányait, az alkímia tanszékét választotta.

Hogy mi volt az alkímia? Miszticizmusba burkolt kohászat. Spirituális válaszok kutatása materiális módszerekkel. A nagy és nemis törekvés az elemek kiismerésére, célul tűzve ki a tisztaságot, a tökéletességet és a mennyei harmóniát.

Ó, és az aranyat.

Ne feledkezzünk meg az aranyról! Az uralkodók aranyat akartak. Az alkimisták megígérték nekik az aranyat – már *évszázadok* óta ígértették, és ha bármiben is elérték a teljes tökéletességet, akkor legfeljebb a kudarchban: teljesen, tökéletesen képtelennek bizonyultak az előállítására.

Thyonnak már tizenhárom évesen is úgy vágott az esze, akár a legélesebb kard, így amint szembekerült a titokzatos rituálékkal meg bölcsekedésekkel, azonnal átlátta, hogy mindez nem több,

mint ködösítés, amit az alkimisták a kudarc mentségeként fundáltak ki. *Figyeljétek csak, milyen bonyolult ez az egész!* – erősködtek, miközben épp ők maguk igyekeztek minél bonyolultabbnak feltüntetni a dolgot. Az alkímia tanszékén minden a lehető legkülönösebb volt. A beavatás során a felvételt nyert tanulóknak esküt kellett tenniük, méghozzá egy olyan smaragdra, amiről az alkimisták azt állították, hogy az elődeik valaha egy bukott angyal homlokáról feszegették le; de amikor Thyon szembesült ezzel a roppant nagy becsben tartott tárggyal, egyszerűen elnevette magát. Nem volt hajlandó esküt tenni a drágakőre, és kerek perec kijelentette, hogy esze ágában sincs tanulmányozni az ezoterikus szövegeket, amikről azt állította: „Csupán vigaszként szolgálnak az önjelölt varázslók számára, akik kénytelenek olyan világban élni, ahol nem létezik varázslat.”

– Magában, fiatalember, egy egyszerű kovács lelke lakozik! – közölte Thyonnal az alkímia nagymestere felháborodott dühében.

– Még mindig jobb, mintha egy sarlatán lelke lakozna bennem! – vágott vissza Thyon. – Szívesebben esküszöm egy kovács üllőjére, és végzek tisztességes munkát, mint hogy szemfényvesztéssel hitegessem a világot.

Így történt, hogy az aranyló aranyifjú egy egyszerű kovácsülőre tett esküt, nem pedig az alkimisták angyali smaragdjárá. Bárki mást kicsaptak volna a helyében az egyetemről, Thyon azonban a királynő kegyeltje volt, így az idősebb mestereknek nem volt más választásuk, mint félreállni az útjából, és hagyni, hogy a maga módján dolgozzon. Egyedül az alkímia materiális oldala érdekelte: az elemek természete, az anyagok esszenciája és megváltoztathatósága. Nagyratörő, aprólékos és intuitív volt. A tűz, a víz és a levegő feltárták előtte a titkaikat. Az ásványok elárulták neki rejtett sajátágaikat. És tizenöt évesen, az „önjelölt varázslók” legnagyobb döbbenetére, Thyon Nero megvalósította a nyugati történelem első alkímiai átalakítását – habár nem aranyat hozott létre ólomból, hanem bizmutot –, ráadásul, a saját szavaival élve, anélkül, hogy „szellemekhez vagy varázsigékhez” kellett volna folyamodnia. Ez óriási diadal volt, amiért Thyont azzal jutalmazta a keresztanya, hogy saját laboratóriumot építtetett a számára. A Nagykönyvtár régi, jókora templomát alakították át erre a célra, és semmi

költséget nem sajnáltak rá. A királynő a „Chrysopoesium” nevet adta Thyon laboratóriumának – a *chrysopoeia* szóból, ami a nem nemes fémek arannyá változtatását jelentette –, és a keresztfia hádjából font nyakláncot viselte, amikor eljött felavatni az ajándékát. Kart karba öltve vonultak fel, mindketten arannyal bevonva: az ifjú alkimistának a feje aranylott, a királynőnek a nyaklánc. Mögöttük katonák masíroztak, páncéljuk fölött az alkalomra készült aranyszínű köpenyt viseltek.

Lazlo aznap a tömegben állt, elkápráztatta a látvány és a zseniális, aranyló aranyifjú, aki az árva fiú számára mindig is mesebeli karakternek tűnt: fiatal hősnek, akit jószerencse áldása kísért, és végre elfoglalja az őt megillető helyet a világban. Mindenki ugyanezt látta – akár a naiv közönség a színházban, akiknek fogalmuk sincs, hogy a színpalak mögött sokkal tragikusabb dráma zajlik a szereplők között. Ahogy azt Lazlo később felfedezte.

Nagyjából egy évvel a Chrysopoesium felavatása után történt a dolog. Lazlo addigra már betöltötte a tizenhatot.

Egy este épp átvágott a kripták közötti ösvényen, amikor meghallott valakit olyan éles és kemény hangon szólni, akár a lecsapó balta. Elsőre nem tudta kivenni a szavakat, és megtorpanva körülnézett, a hang forrását kereste.

A kripták az egykori palota temetőjének maradványai voltak, amiket a csillagvizsgáló tornyának megépítésével elzártak a birtok többi részétől. A legtöbb tudós tisztában sem volt a kripták között futó ösvénnyel, a könyvtárosok viszont jól ismerték, mivel azon keresztül vágták le az utat a raktár és a csillagvizsgáló aljában lévő olvasóterem között. Lazlo is épp a raktárból jött, amikor meghallotta a hangot, így tele volt a karja kéziratokkal. A hangnak sajátos ritmusa volt, és ismétlődő csapások vagy ütések kísérték. *Csatt! Csatt!*

Lazlónak egy másik nesz is megütötte a fülét, bár alig volt hallható; úgy gondolta, talán egy állat adhatja ki. Amikor kilesett az egyik kriptá sarka mögül, meglátta a lendületesen felemelkedő lecsapó kart, az erőteljes, irgalmatlan csattanások okozóját. A kar egy lovaglóstorral csapott le, újra és újra, és félreérthetetlen volt, hogy Lazlo milyen jelenet tanúja lett. Ám a fiú még mindig azt

hitte, hogy az illető egy állatot ver el, mivel a kicsi, kuporgó alak fojtott nyöszörgése nem hallatszott emberi hangnak.

Perzselő harag töltötte el Lazlót, olyan hirtelen gyulladt ki benne, akár a gyufa lángja. Levegő után kapott, hogy elkiáltsa magát.

De a torkán akadt a hang.

Még nem ment le teljesen a nap, és a tompa fényben elég volt az a röpke pillanat, amíg Lazlo felkészült a kiabálásra, hogy teljesen átlássa a jelenetet.

A görnyedt hát. A kuporgó fiú. Az aranyló hajra hulló fény. És Vaal hercege, amint úgy veri a fiát, mint egy állatot.

„Elég!” – kiáltotta majdnem Lazlo. A magába fojtott szó tűzként égette a száját.

– Ostoba! – Csatt! – Bárgyú! – Csatt! – Nyafka! – Csatt! – Szálmalmas!

Ez egyre csak így folytatódott, könnyörtelenül, és Lazlo minden egyes csattanásra összeresztett, dühét egyedül a határtalan értetlenség nyomta el. Nem volt kérdés, hogy amint lesz ideje átgondolni mindezt, ismét fellángol majd a haragja, még hevesebben, mint azelőtt. Ám egy ilyen jelenet láttán minden más érzést felülírt benne a döbbenet. Maga Lazlo számára nem volt ismeretlen a büntetés. Haloványan még mindig látszottak a lábán a hegek a rengeteg verés nyomán, amit az apátságban kapott. Néha bezárták éjszakára a kriptába, a halott szerzetesek csontjai közé, és meg sem tudta számolni, hányszor nevezték ostobának, hitvány-nak vagy még annál is rosszabbnak. De mindez *ővele* történt meg. Ő senkihez sem tartozott, és neki semmije sem volt. Álmában sem képzelte volna, hogy *Thyon Nero* is elszenvedhet ilyen bánásmódot, ilyen szavakat. Véletlenül bepillantást nyert az aranyló aranyifjú magánéletébe, s az meghazudtolt mindent, amit Lazlo a szerencsés csillagzat alatt született fiú mesébe illő sorsáról hitt. Az árva könyvtárosinasnak majd megszakadt mindkét szíve attól, hogy így megalázva látja a nemes alkimistareménységet.

Nem voltak barátok. Az lehetetlenség lett volna. Nero arisztokrata volt, Lazlo pedig egy senki. De a könyvtáros rengetegszer előkereste már a Thyonnak kellő műveket, és egyszer, inasévei legelején, amikor Lazlo talált egy ritka kohászati értekezést, amiről

úgy gondolta, esetleg érdekes lehet az ifjú alkimista számára, Nero még azt is mondta neki: „Köszönöm.”

Ez talán semmiségnek hangzik – vagy rosszabb esetben netán felháborítónak tűnik, hogy Nero csupán egyetlenegyszer köszöntö meg Lazlo fáradozásait a hosszú évek alatt. Ám Lazlo Strange jól tudta, hogy a főnemes fiúkat nem tanítják meg másra, csupán parancsok osztogatására, így amikor Thyon felnézett az értekezésből, s kimondta ezt az egyszerű szót, teljes komolysággal és őszinteséggel – „Köszönöm” –, a fiatal könyvtárost majd szétvetette a büszkeség.

Égette a nyelvét az „Elég!” szó; szerette volna kikiáltani, de nem tette. Földbe gyökerezett a lába, ahogy a moha lepte kriptá hűvös falához lapulva állt, meg sem mert moccanni. A lovaglóstor nem csapott le többet. Thyon a fejére szorította a karját, elrejtve az arcát. Nem adott ki több hangot, ám Lazlo észrevette, hogy reszket a válla.

– Kelj fel! – mordult a herceg.

Thyon felegyenesedett, így Lazlo most már tisztán látta. Arca petyhüdt és vörös volt, aranyhaja könnyáztatta arcához tapadt. Sokkal fiatalabbnak tűnt tizenhat évesnél.

– Van fogalmad róla, mennyit költött a királynő a laboratóriumodra? – faggatta az apja. – Egyenesen a messi Amayából hívatott hozzá üvegfüvőkat. A saját, egyedi terveid alapján építtette meg a kohót. A Chrysopoesium kéménye magasabbra nyúlik a város legnagyobb tornyánál is. És te mit kezdesz mindezzel? Jegyzeteléssel meg méricskéléssel pazarlod az időt!

– Az alkímiához *elengedhetetlen* a jegyzetelés és a méricskélés – tiltakozott Thyon. Hangja fojtott volt a sírhatnéktől, de még nem tört meg a dacossága. – Teljesen ki kell ismernem a fémek tulajdonságait, mielőtt egyáltalán megpróbálhatnám átváltoztatni őket valami mássá.

A herceg végtelen megvetéssel csóválta a fejét.

– Luzinay mesternek igaza volt: tényleg egy egyszerű kovács lelke lakozik benned. Az alkímia lényege az *arany*, nem érted? Most már az aranyról szól az életed. Hacsak nem bizonyulsz képtelennek az előállítására, mely esetben örülhetsz majd, ha egyáltalán megkímélem az életedet. Megértetted?

Thyon hátrahőkölt, megdöbbsentette a fenyegetés.

– De apám, kérlek! Hisz még csak egy évem volt...

– *Csak egy évéd?! – A herceg nevetése hátborzongatóan rideg volt. – Tudod te, mi minden történhet egyetlen év alatt? Nemesi házak dőlhetnek meg. Királyságok dőlhetnek meg. Miközben te a laboratóriumodban ücsörögsz, és a fémek tulajdonságait tanulmányozod!*

Thyon láthatóan meghökkent ennek hallatán, ahogy Lazlo is. *Királyságok dőlhetnek meg?*

– De hát... Nem várhatod el tőlem, hogy egyetlenegy év alatt elérjem azt, ami még soha senkinek nem sikerült.

– Az ólmot sem sikerült senkinek átalakítania előtted, te mégis megtetted már tizenöt évesen.

– Csak bizmutter – mondta a fia keserűen.

– Tökéletesen tisztában vagyok az eredményed hiányosságával – fakadt ki a herceg. – Mióta megkezdted az egyetemi tanulmányaidat, mást sem hallok tőled, csak hogy mennyivel okosabb vagy mindenki másnál. Hát légy okosabb, te átkozott! Azt mondtam a királynőnek, hogy képes vagy aranyat előállítani. *Biztosítottam* őt róla.

– Én igyekszem, apám.

– *Igyekez jobban!* – ordította a herceg. A szeme tágra nyílt, egészen elkerekedett. Sütött belőle az elkeseredett indulat, és a kriptá árnyékában megbújó Lazlót kirázta tőle a hideg. Amikor a királynő Chrysopoesiumnak keresztelte el az alkímiai laboratóriumot, az ifjú könyvtáros roppant találónak vélte a nevet. Azt hitte, az elnevezés reményteli: annak bizakodó feltételezése, hogy az alkímia tudományának legnagyobb álma egy szép napon talán megvalósulhat Thyon Nero laboratóriumában. De úgy tűnt, a királynő mégsem érte be annyival, hogy Nerónak „egy szép napon talán” sikerülhet a nagy áttörés. Aranyat akart, még hozzá most rögtön.

Thyon nagyot nyelt, és az apjára meredt. Mintha mindkettőjüket előntötte volna a félelem hulláma. Lassan, szinte suttogva, a fiú azt kérdezte:

– Mi lesz, ha kiderül, hogy mégsem lehetséges?

Lazlo arra számított, hogy a herceg ismét dühöngeni kezd, ám a férfi csak a fogát csikorgatta.

– Megmondom én neked, mi forog kockán. A kincstár üres. Nincs miből kifizetnünk a katonákat. Sorra dezertálnak, és ez most már az ellenségeinknek is feltűnt. Ha ez így folytatódik, csak idő kérdése, és *le fognak rohanni* minket. Most már érted?

És ez még nem volt minden. A herceg említett még katasztrofával fenyegető cselszövéseket és törlesztésre váró adósságokat, ám a lényeg roppant egyszerű volt: *Állíts elő aranyat, különben Zoszmának vége!*

Lazlo figyelte, amint Thyon elsápadt, ahogy a vállára nehezedett a királyság megmentésének teljes terhe. A könyvtárosinas úgy érezte, mintha a súly egyszeriben őt magát is nyomná.

És így is volt.

Lazlo Strange vállára nem egy könyörtelen apa vagy a mohó királynő rakta a terhet, hanem saját maga. Ott helyben, a kripták közötti ösvényen a vállára emelte a súlyt, mintha tényleg valódi, kézzel fogható teher lett volna, hogy segítsen Thyon Nerónak nem összeroppanni alatta – még ha az ifjú alkimista nem is tudott róla.

Hogy Lazlo miért vállalta magára ezt a feladatot? Elvégre könnyen hátat fordíthatott volna a két főnemesnek, és gondtalanul folytathatta volna az estéjét meg az életét, kábán a megkönnyebbuléstől, amiért az efféle terhek nem az ő vállát nyomják. A legtöbben így tettek volna a helyében. Ráadásul a többség sietett volna sutyorogva elterjeszteni a hallottakat, és még az éj leszállta előtt az egész könyvtár erről beszélt volna. Lazlo azonban nem olyan volt, mint a többség. Ő csak állt ott a kripta árnyékában, és lázasan gondolkodott. A háborúkra gondolt: mindazokra, akiket a legutóbbi elvett tőle, mielőtt egyáltalán megismerhette volna őket, meg a gyermekekre, akik elárvnának a legközelebbi miatt, meg a nevekre, melyek az enyészeté lennének, akár az elfeledett dalok.

Mindeközben Lazlo nagyon is tudatában volt önnön hasznavehetetlenségének. Hogyan is segíthetne *pont ő* az aranyló aranyifjúnak? Nem volt sem alkimista, sem hős. Könyvtáros volt, illetve álmodozó. Olvasó volt, valamint el nem ismert szakértője egy rég elveszett városnak, ami már egyáltalán nem érdekelt senkit. El sem tudta képzelni, mégis mit tudhatna ő, amivel...

És ekkor rádöbbsent a válaszra.

Lazlo Strange nem alkimista volt. Viszont szakértője lett egy rég elveszett városnak, ami már egyáltalán nem érdekelt senkit. És a legendák szerint abban a bizonyos városban éppenséggel már akkor nagy sikerrel űzték az alkímia tudományát, amikor Zosma még mindig barbár hordákkal teli vadon volt. Ami azt illeti, a leg-
régebbi fogalmak e mesterségről és annak űzőiről azokból a vén-
séges vén mesékből származtak, amik az Elmutálethen át érték el
Zoszmát: a nagy hatalmú férfiak és nők legendáiból, akik állítólag
feltárták a természet és a kozmosz titkait.

Lazlo elgondolkodott ezen. Egyfolytában ezen gondolkodott, miközben Thyon és a herceg feszült csendben otthagyták a kriptá-
kat; egyre csak ezen gondolkodott, miközben ő maga elvitte a kéz-
iratokat az olvasóterembe, azután visszatért a könyvtárba, és még
akkor is ezen gondolkodott, miközben a könyvtár bezárt éjszaká-
ra, Lazlo pedig kihagyta a vacsorát, hogy bezárkózzon a szobájába
a könyveivel.

Míg az egyetem tudósai a nagy vendégszobákban laktak, az
egykori királyi palota felsőbb szintjein, a könyvtárosok a személy-
zeti szárnyban kaptak helyet, egy emelettel a jelenlegi cselédség
szállása fölött, azokban a szobákban, ahol valaha a szobalányok és
inasok aludtak. Lazlo végigment a hosszú, alacsony folyosón, amin
egyforma ajtók sorakoztak, mindegyiken egy-egy kampóra akasz-
tott glévakristállyal. Lazlo levette a saját ajtajáról a kristályt, és
bevitte magával a szobájába.

A gléva kőfejtőben bányászott ásványkincs volt, ami termé-
szeténél fogva folyamatosan világított. Nem sugárzott hőt, csupán
fényt, aminek színe és erőssége ugyanolyan változó volt egyes da-
rabonként, mint a drágakövek minősége. Ez a kristály szegényes
volt: a szabálytalan alakú, vöröses kő tompa ragyogást adott ki
magából. Bármilyen kicsi volt is Lazlo szobája, a gléva nem tudta
rendesen bevilágítani, a sarkok homályban maradtak. Az egyik ol-
dalon keskeny ágy állt, a másikon íróasztal, támla nélküli székkal.
Két akasztón lógott Lazlo összes ruhája, és még egy árva polc sem
volt a szobában, egyedül az ablakpárkány szolgált tárolóhelyként.
Lazlo könyvei azon sorakoztak. A fiú felakasztotta a glévát, majd
egyesével leemelte a könyveket az ablakpárkányról, és átlapozta
őket. Nemsokára már a padlón ült, a falnak dőlve, bejelölt egyes

lapokat, és jegyzeteket írogatott. Léptek zaja hallatszott a folyosón, ahogy a többi könyvtáros aludni tért a vacsora után, Lazlo azonban tudomást sem vett erről, akárcsak az épületre telepedő csendről, illetve a hold feljöveteléről és lenyugvásáról. Valamikor az éjszaka folyamán elhagyta a szobáját, és lement az alagsorba, ami már évek óta nem volt poros.

Ez volt Lazlo menedéke: egy egész birodalom történetekből, nemcsak Látatlanvárosról, hanem szerte a világból. Könnyű volt az álma, ez igaz, de Lazlo Strange minden történetet imádott, és ismerte az összeset, ami csak megbújt itt, a Nagykönyvtár alagsorában, még akkor is, ha egy tucatnyi különböző nyelvből kellett lefordítania őket, szótárak meg nyelvkönyvek segítségével. Itt, a borítók között bújt meg az emberi képzelet teljes történelme, és semmi sem lehetett ennél gyönyörűbb, félelmetesebb vagy bizarrabb. Varázsigék, átkok, mítoszok és legendák bújtak meg itt, s az álmodozó könyvtáros már olyan régóta táplálta mindezekkel az elméjét, hogy ha valaki betévedt volna a fejébe, a fantázia kavalkádjában találta volna magát. Lazlo nem úgy gondolkozott, mint mások. Nem vette magától értetődőnek, hogy varázslat márpedig nem létezik, és nem hitte úgy, hogy a tündérmesék csupán gyerekeknek valók. Tudta, hogy *igenis* létezik varázslat, mert érezte, amikor a mágia ellopta az elméjéből Látatlanváros nevét. Ami pedig a tündérmeséket illeti, Lazlo megértette, hogy azokat az embereket tükrözik, akik kitalálták őket, és apró igazságok vannak elhintve bennük: a valóság egy-egy szemcséje megmaradt a kitalációban, mint... mint a kenyérmorzsák egy varázsló szakállán.

Remélte, hogy talán sikerült rábukkannia egy ilyen morzsára.

Az alkímia alapjául az a meggyőződés szolgált, miszerint az azoth, a titkos esszencia minden anyagban jelen van. Az alkímisták úgy hitték, hogy ha ki tudnák választani ezt a különleges alkotóelemet, akkor képesek lennének uralni a fizikai világ összes anyagának szerkezetét. Ezáltal lehetségessé válna átalakítani az ólmot arannyá, létrehozni az univerzális oldószert, sőt felfedezni talán még a halhatatlanság elixírjét is.

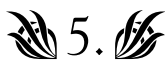
Réges-rég elfogadott tény volt, hogy az azoth kiválasztását csakis valamiféle roppant bonyolult eljárással lehet majd megvalósítani, felhasználva az anyagok legfontosabb hármását: a söt,

a higanyt és a ként. Ahhoz képest, hogy soha senki nem tudott felmutatni semmiféle bizonyítékot erre az elméletre, abszurd mennyiségű könyv és értekezés született a témában. Ezek az irományok tele voltak illusztrációkkal a napot elnyelő sárkányokról és istennők keblét szívó férfiakról, Lazlo pedig ugyanolyan vadnak találta mindet, akár a tündérmeséket, habár azoknál sokkal nagyobb tisztelet övezte őket: az alkímiai teremben kaptak helyet a Nagykönyvtárban, amiről sokat elárul, hogy annak idején a palota kincstáráként szolgált.

Ugyanakkor az alagsorba száműzött könyvek között, ahol egyetlen alkímistának sem jutott volna eszébe kutakodni, Látatlanváros egyik mesés kötetében – aminek humorosan a *Csodák reggelire* címet adták – szerepelt egy másik elmélet, miszerint *maga az alkímista* az azoth kiválasztásának titkos hozzávalója: csupán az emberi lélek és az elemi lélek összekapcsolásával különíthető el a titkos esszencia.

Ez volt hát a morzsa a varázsló szakállán.

Talán.

CSODÁK REGGELIRE

Lazlónak várnia kellett volna, legalább néhány napot. Valójában egyáltalán nem lett volna szabad odamennie. Ezt a történetek után megértette. A történetek után sok mindent megértett.

De akkor már késő volt.

Már hajnalodott, mire a fiú előkerült a raktárból, a mesekönyvet szorongatva, és talán kimerültnek kellett volna lennie, miután egész éjszaka ébren volt, mégis buzgott benne az energia. Eltöltötte az izgalom és az idegesség. Úgy érezte, része valaminek, és elfelejtette, hogy egyedül ő maga tud erről. Nem tért vissza a szobájába, hanem kiment a palota főépületéből, és átvágott az udvaron a régi templomhoz, amit átalakítottak a Chrysopoesiummá.

A hegygerincről lenézve elterült alatta az egész város. Az Édert ragyogó fény világította be a horizonton. Ahogy a nap egyre magasabbra hágott az égen, tündöklése úgy futott végig a folyón, akár egy meggyújtott kanóc, és mintha magával hozta volna a városba a nappali világosságot. A katedrálisban megkondultak a harangok, majd sorra az összes többi templomban is – csengőn és édesen, mintha gyermekek válaszoltak volna a szülői hívószóra.

Lazlo arra gondolt, hogy talán Thyon sem aludt az éjjel, mivel nem hagyta nyugodni a ránehezedő, borzalmas teher. A könyvtárosinas odalépett a Chrysopoesium kapujához. Hatalmas, bronzból öntött, kétszárnyú templomi ajtó volt, és nem éppen kopogtatásra építették. Lazlo akkor is bekopogtatott, habár saját maga is alig hallotta öklbe szorított keze dörömbölését. Ekkor még feladhatta

volna, visszamehetett volna a könyvtárba, és így nyerhetett volna magának még egy kis időt, hogy jobban átgondolja, mire is készül. Ha hagyta volna, hogy kissé lelohadjon az izgalmas felfedezés okozta kezdeti lelkesedése, akkor nyilván rádöbbszent volna, mi csoda ostobaságot művel, bármilyen naiv is volt akkor még. Ám ehelyett megkerülte az épület sarkát, a templom oldalában talált egy kisebb ajtót csengővel, és becsengetett.

Így hát történt, ami történt.

Thyon kinyitotta az ajtót. Kifejezéstelen volt az arca. Szinte élettelen.

– Nos? – kérdezte.

– Bocsásson meg, hogy zavarom! – szólt Lazlo, vagy legalábbis valami ilyesmit mondott. Erre a részre csak homályosan emlékezett. Lüktetett a fülében a vér. Nem volt jellemző rá, hogy felhívja magára a figyelmet. Ha az apátságban bármit is beleneveltek a szerzetesek, hát azt, hogy teljességgel meg legyen győződve a saját értéktelenségéről. De még mindig munkált benne a heves düh a Thyont ért megaláztatás miatt, valamint az egyik megvert fiú mély együttérzése a másik iránt, és mindenekfölött a felfedezése miatti lázas izgalom. Talán valami olyasmit bökött ki: – Hoztam önnek valamit! – Közben feltartotta a könyvet.

Bármit is mondott a könyvtárosinas, Thyon hátralépett, hogy beengedje. A tér jókora belmagasságú és roppant csendes volt, ahogy a templomoknál megszokott, ám áthatotta a kén bűze, akár a pokol egyik bugyrát. A festett üvegablakon átszivárogtak a hajnal halovány fénycsóvái, színesre festették a polcokon sorakozó, csillogó üveg- és rézedényeket. A templomhajót egy hosszú munkapad foglalta el, tele felszereléssel. A szentély egészét kitöltötte egy óriási kohó, a freskóval díszített kupola közepét pedig széles téglakémény ütötte át, levágva az angyali alakok fejét.

– Nos, mi az? – kérdezte Thyon. Nehézkesen mozgott, és Lazlo nem kételkedett benne, hogy a háta tele van hurkákkal és véralfutásokkal. – Gondolom, találtál nekem egy újabb értekezést – mondta. – Tudod, egyik sem ér ám semmit.

– Ez nem kimondottan értekezés. – Lazlo lerakta a könyvet a munkapad foltos lapjára, és csak most vette észre a borítóját díszítő rajzot. Egy kanalat ábrázolt, telemerve csillagokkal és

mesebeli szörnyetegekkal. *Csodák reggelire*. Úgy nézett ki, mint egy gyerekkönyv, és Lazlóban most először támadt balsejtelem. Sietve kinyitotta a könyvet, hogy Thyon meg ne láthassa a borítóját és a címét. – De *nagyon* is köze van az aranyhoz – hangsúlyozta, és belevágott a magyarázatba. Rémülten érzékelte, hogy mondani-
valója ugyanúgy elűt ettől a komoly laboratóriumtól, akár maga a mesekönyv, ezért hadarni kezdett, nehogy teljesen elhatalmasodjon rajta egyre növekvő elszörnyedése, mielőtt kifejti a felfedezését. De minél gyorsabban beszélt, annál vadabbnak és ostobábbnak hallotta a saját szavait. – Könny elveszett városáról van szó – mondta. Erőt vett magán, és az átírt nevet használta, amitől rögtön a sírás sós ízét érezte. – Az ottani alkimistákról, akik az elbeszélések szerint az ősi időkben aranyat tudtak előállítani.

– Az csak legenda – legyintett Thyon.

– Talán – felelte Lazlo. – De nem lehetséges, hogy a történetek igazak? Hogy az ősi alkimisták tényleg aranyat állítottak elő?

Észrevette Thyon döbbsent arckifejezését, de félreértette. Azt hitte, az ifjú alkimista magát a felvetését találja ennyire felfoghatatlannak, így hát sietve folytatta:

– Nézze csak! – mondta, és rámutatott arra a bekezdésre a szövegben, ami azt állította, hogy az azoth kiválasztásának titkos hozzávalója maga az alkimista. – Azt írja, hogy az emberi és az elemi lélek összekapcsolása a kulcs, ami így szó szerint nem igazán... Nem is tudom... Nem igazán *használható*, hiszen hogyan is lehetne összekapcsolni az ember *lelkét* a fémmel? De szerintem téves a fordítás. Már találkoztam hasonlóval. Látat... Mármint, Könny nyelvén ugyanazt a szót használják a „lélekre” és a „spiritusra”. Mindkettő neve *amarin*. Ezért gondolom, hogy ez a leírás itt helytelen. – Megkocogtatta a *lélek* szót, és habozott. Eljött az idő, hogy közölje a nagy felfedezését. – Azt hiszem, valójában úgy kell érteni, hogy az azothhoz nem más a kulcs, mint a *spiritusz*. A test spiritusza. – Thyon felé nyújtotta a csuklóját, felfelé fordítva a kezét, megmutatva erei vonalát, hogy a főnemes biztosan megértse, mire gondol.

És ekkor rádöbbsent, hogy kifogyott a szavakból. Szükség lett volna egy végkövetkeztetésre, valamire, ami megvilágította volna az ötletét, tündöklővé téve annak lényegét, de Lazlo nem tudott

ilyennel szolgálni. Így hát a felvetése egyszerűen csak lógott a levegőben, és még ő maga sem tagadhatta, hogy nevetségesen hangzott.

Thyon aggasztóan sok ideig meredt rá némán.

– Mégis mit jelentsen ez? – kérdezte végül, és a hangja dermesztő volt, veszélyes. – Talán fogadást kötöttél valakivel? Vagy ezzel büntettek valamiért? Ez talán valami *vicc*?

– Micsoda? – Lazlo rémülten csóválta a fejét. Tűzforrónak érezte az arcát, és jéghidegnek a kezét. – Nem – mondta, és most már megértette, miért vágott Thyon hitetlenkedő képet az imént. Nem a könyvtárosinas *felvetésére* reagált így. Hanem magára a *jelenlétére*. Lazlo egy szempillantás alatt átlátta a helyzetet, és végre felfogta, mit is tett. Ő, az örök álmodozó idegen, a segédkönyvtáros csak úgy bemasírozott a Chrysopoesiumba, kezében egy tündérmesés könyvvel, és azt képzelte, hogy valami újat tud mondani az alkimia legnagyobb rejtélyével kapcsolatban. Azt merészelte hinni, hogy talán majd ő oldhatja mega problémát, amire már évszázadok óta hiába keresték a választ az alkimisták... köztük maga Nero.

Most, hogy belátta, milyen arcátlan volt, elakadt a lélegzete. Hogyan is áltathatta magát azzal, hogy ez jó ötlet?

– Mondd meg az igazat! – parancsolta Thyon. – Ki vett rá erre? Luzinay mester? Ő küldött ide, hogy így űzzön gúnyt belőlem, nem igaz?

Lazlo a fejét csóválva tagadta a vádakat, de érzékelte, hogy Thyon nem is látja őt. A főnemes teljesen beleveszett önnön haragjába és nyomorúságába. Ha látott is bármit, akkor legfeljebb a többi alkimista gúnyos arcát lelki szemeivel, vagy esetleg a királynő hűvös elvárásait, amint csodákat rendel tőle reggelire. Vagy talán – sőt inkább valószínűleg – ismét látta maga előtt a tegnapi megvetést apja arcán, érezte a herceg dühét sajgó bőrén, minden egyes fájdalmas mozdulatában. Úgy kavartak benne az indulatok, akár a különböző vegyszerek a lombikban: a félelem kénes köde, a sósan maró csalódottság, valamint a kudarc és a kétségbeesés átkozottul megfoghatatlan, mérgező higanyszála.

– Eszemben sincs gúnyt űzni önből – erősködött Lazlo.

Thyon megragadta a könyvet, és becsukta, hogy szemügyre vegye a címet meg a borítót.

– *Csodák reggelire* – olvasta fel, majd átlapozta a kötetet. A meséket sellők és boszorkányok rajzai díszítették. – Ez *nem* gúnyos?

– Esküszöm, hogy nem. Lehet, hogy tévedek, uram. Nagyon is... nagyon is valószínű, hogy nincs igazam. – Lazlo érzékelte, milyen benyomást kelt ez az egész, és szeretne volna elmagyarázni legalább azt, amiről biztosan tudta, hogy igaz: a meggyőződését, miszerint a folklórban igenis megtalálható a valóság egy-egy gyöngyszeme... De most már úgy érezte, ez is abszurdumnak hangzik: a kenyérmorzsák egy varázsló szakállán, meg az összes többi badarság. – Bocsásson meg! Tudom, micsoda szemtelenség volt idejönnöm, és elnézését kérem, amiért háborgattam, de esküszöm, hogy nem tiszteletlenségnek szántam. Csak segíteni akartam önnek.

Thyon erre becsapta a könyvet.

– Segíteni akartál *nekem*? Te segíteni akartál *énnekem*? – Elnevette magát. Hideg, kemény volt a hangja, akár a megtörő jég. Nevetése túl sokáig tartott, és Lazlo minden egyes pillanatától egyre kisebbnek érezte magát. – Világosíts fel, Strange! – mondta Thyon. – Mégis melyik variációja az a világnak, amiben *te* bárhogyan is képes volnál segíteni *nekem*?

Hogyhogy a világ melyik variációja az? Hát nem csak egy variációja létezett a világuknak? Talán volt olyan variáció is, amiben Lazlo a családjával és az eredeti nevével nőtt fel, Thyont pedig csecsemőként felrakták az apátságba tartó kordéra? Lazlo ezt el sem tudta képzelni. Hiába a határtalan fantáziája, nem bírta a lelki szemei elé vetíteni, amint egy szerzetes leborotválja azokat az aranyló fürtöket.

– Természetesen igaza van, uram – hebegte. – Én csak arra gondoltam, hogy... Hogy nem kellene egyedül cipelnie ezt az óriási terhet.

Ezt mondania korántsem nem volt jó ötlet.

– *Miféle* óriási terhet? – kérdezte Thyon, és gyanakvó tekintete szinte felnyársalta a másik fiút.

Lazlo felfogta, mekkora hibát követett el. Megdermedt, ugyanúgy, mint tegnap este a kripták között, ahol tehetetlenül lapult meg az árnyékban. Itt és most azonban nem volt hová bújni, s mivel a könyvtárosban nem akadt semmi álnokság, minden érzelme kiült az arcára. Döbbenet. Felháborodás.

Szánakozás.

És Thyon végre megértette, miért kereste fel őt hajnalok hajnalán ez a könyvtárosinas. Ha Lazlo várt volna egy kicsit – pár hetet vagy akár csak néhány napot –, akkor az alkimista talán nem jön rá azonnal az összefüggésre. Ám Nero háta gyötrelmesen fájt, Lazlo pedig úgy nézett rá, mintha pontosan tisztában lenne ezzel. *Szegény kis Thyon, akit megvert az apukája!* Az ifjú főnemes se perc alatt rájött, hogy a könyvtáros látta őt a leggyengébb pillanatában, és a benne fortyogó érzelmekhez ekkor egy újabb társult: a szégyen érzete.

És ez az érzés az összes többit robbanásig hevítette.

– Sajnálom – mondta Lazlo, habár szinte azt sem tudta, mit sajnál: azt, hogy Thyont megverte az édesapja, vagy azt, hogy ő véletlenül a tanúja volt ennek.

– Ne *merészelj* sajnálni engem, te senkiházi! – acsarogta Thyon, és a hangjából csak úgy csöpögött a méreg. Lazlo hátrahőkölt, mintha megmarták volna a főnemes szavai.

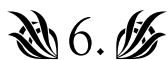
Ezt a harag és felháborodás borzalmas, gyomorforgató forgataga követte. Lazlóban csupán elmosódott képek maradtak meg a vörös, eltorzult arcról, a vicsorgó fogakról, az ökölbe szorított kézről és az összetört üvegről. Az elkövetkező napokban mindez összegabalyodott a rémálmaiban, rettegése és bűntudata pedig még a valóságnál is szörnyűsebbnek festette le a történeteket. A könyvtárosinas botladozva tántorgott ki a laboratórium ajtaján, és Thyon talán meg is lökte, talán nem. Lazlo talán egyszerűen csak elbotlott a saját lábában, ezért bukott orra. A nyelvébe harapott, így a szája megtelt vérrrel. Egyre csak azt nyeldekelte, és próbált nem feltűnést kelteni, miközben bicegve visszakullogott a palota főépületéhez.

Már elért a könyvtár bejáratának lépcsőjéhez, amikor rádöb-bent, hogy hátrahagyta a mesekönyvet. Lazlo beletörődött, hogy többé nem lesznek csodák reggelire. Aznap amúgy sem reggelizhetett semmit, hiszen megharapott nyelve csúnyán feldagadt. Már előző este sem vacsorázott, és egész éjjel nem aludt, de egyáltalán nem volt éhes, ahogy fáradt sem. Volt egy kis ideje összeszedni magát, mielőtt megkezdődött a műszakja, és ezt ki is használta. Hideg vízzel megmosta az arcát, és grimaszolva kiöblítette a száját,

vöröset köpve a mosdótálba. Fájt a nyelve, lüktetése és bizsergése mintha az egész fejét betöltötte volna. Lazlo egész nap nem szólt egy szót sem, ám ez még csak fel sem tűnt senkinek. Attól tartott, hogy Thyon talán kirúgatja, és igyekezett felkészülni erre, de nem történt meg. Semmi sem történt. Senki sem tudta meg, mit tett a szemtelen könyvtárosinas azon a reggelen. A könyv sem hiányzott senkinek, csakis magának Lazlónak, viszont neki nagyon.

Három héttel később tudta meg a nagy hírt. A királynő ellátogatott a Nagykönyvtárba. Most először tisztelte meg őket a jelenlétével, mióta felavatta a Chrysopoesiumot, ami végre valahára bölcs befektetésnek bizonyult.

Thyon Nerónak sikerült aranyat előállítania.

6.

PAPÍR, TINTA ÉS ÉVEK

Pusztá véletlen lett volna?

Az alkimisták évszázadokon át hiába próbálták kiválasztani az azothot. Három héttel azután, hogy Lazlo felkereste a Chrysopoeiumot, Thyon Nerónak végre sikerült megvalósítania ezt. Lazlóban felmerült némi gyanú, de nem érezte megalapozottnak... Egészen addig, amíg egy nap a szobájába belépve szembe nem találta magát Thyonnal.

A könyvtáros pulzusa egy pillanatra megakadt. A könyvei szanaszét dobálva heverték a padlón, kinyitva, borítóval felfelé, így lapjaik összegyűrődtek alattuk, akár egy madár törött szárnya. Thyon a kezében tartotta az egyik kötetet. Az volt Lazlo legcso-dásabb műve, a kötése szinte méltó lett volna akár a Gondolat Pávilonjához is. A gerincét még maradék aranyfüsttel is bevonta, amit három évig tartott összegyűjtögetnie. *Látatlanváros* – hirdette a címe, azzal a kalligráfiával, amit Lazlo az apátságban sajátított el.

A kötet nagy csattanással landolt a földön, és Lazlo mindkét szíve belesajdult ebbe. Le akart hajolni, hogy felvegye a könyvet, de csak állt ott, saját szobája küszöbén, s a behatolóra meredt, aki maga volt a megtestesült higgadtság és elegancia. Thyon Nero olyannyira nem illett ebbe az ütött-kopott kis szobába, akár a napfény a pincébe.

– Tud róla bárki is, hogy eljöttél a Chrysopoesiumba? – kérdezte a főnemes.

Lazlo lassan megcsóválta a fejét.

– Na és a könyv? Arról tud bárki más?

És lám, ezzel megerősítést nyert az ifjú könyvtáros gyanúja. Mégsem pusztá véletlen volt, ami történt. Lazlónak igaza lett. Tényleg a spiritusz volt a kulcs az azothhoz. Szinte viccesnek találta a dolgot: nem csupán azt, hogy az igazságra egy tündérmesében lelt rá, hanem azt is, miszerint a rejtélyes, titkos hozzávalóról kiderült, nem más, mint a bárkiben megtalálható testnedvek egyike. Az összes alkimista, aki egész életében hiába kereste a választ, bármikor rálelhetett volna saját magában, méghozzá a szó szoros értelmében: a saját testében, a saját ereiben.

Lazlo rádöbrent, hogy ha kiderülne az igazság, akkor bárki megpróbálhatna aranyat előállítani, a saját spirituszát megcsapolva, vagy valaki máséból lopva. Úgy az arany már nem is volna olyan értékes, az aranylő aranyifjú pedig nem lenne többé különleges. És ekkor megértette, hogy mi forog kockán. Tudta, hogy Thyon bármi áron megőrizné az azoth titkát.

Akár Lazlo élete árán is.

A könyvtárosban felmerült, hogy hazudhatna, de nem jutott eszébe olyan hazugság, ami megóvhatta volna. Hezitálva ismét megcsóválta a fejét, és úgy érezte, még soha semminek nem volt annyira tudatában, mint most annak, ahogy Thyon a kardja markolatáért nyúlt.

Lelassult az idő. Lazlo figyelte, ahogy Thyon elfehéredő kézzel megszorította a markolatot, látta, ahogy a fém előcsúszott a kardhüvelyből, és teljes hosszában láthatóvá vált. A penge íves volt, akár egy borda. Tükörként csillogott a glévafényben, visszaverte az aranylót és a szürkét egyaránt. Lazlo farkasszemet nézett Thyonnal. Látta, hogy a főnemes mérlegeli a helyzetet: fontolgatja, nagyobb bonyodalommal járna-e megölni a könyvtárost, mint amekkora kockázatot az jelentene, ha életben hagyán őt.

Lazlo jól tudta, melyik oldalra billen a mérleg. Ha ő életben marad, akkor mindig lenne valaki, aki tudja a titkot, míg Thyon Nerónak semmi nehézséget nem okozna végezni vele. A főnemes akár benne is hagyhatná Lazlo holttestében gravírozott, ősi kardját, és egyszerűen visszaszolgáltatnák neki, szépen megtisztítva. Az egész ügyet a szőnyeg alá söpörnék. Egy olyan valaki, mint Nero azt tehetett egy olyan senkivel, mint Lazlo, amit csak akart.

De... mégsem dőfte le.

Visszadugta a pengét a kardhüvelybe.

– Soha nem fogsz beszélni erről senkinek! – közölte Lazlóval.
– Soha nem írsz róla egy szót sem! Soha senki nem tudhatja meg! Megértetted?

– Igen – válaszolta Lazlo rekedten.

– Tégy esküt róla! – parancsolta Thyon, de aztán lepillantott a földön heverő könyvekre, és hirtelen meggondolta magát. – Nem, mégsem, inkább hagyjuk az esküdözést. – A szája kissé gúnyos mosolyra húzódott. – Ígérd meg nekem, méghozzá háromszor!

Lazlo meghökken. Egy hármass ígéret? A gyermekek szoktak így fogadalmat tenni a tündérmesékben, és a történetek szerint átok sújtja azt, aki megszegi ekként adott szavát. Lazlo szemében egy ilyen fogadalomnak százszorta nagyobb volt a súlya, mint bármilyen istenre vagy uralkodóra tett eskünek.

– Ígérem – mondta, még mindig remegve a halál dermesztő szelétől, ami az imént megcsapta. – Ígérem – ismételte, és az arca mintha lángokban állt volna. – Ígérem. – A háromszor elismételt szó a maga sajátos ritmusával igézetnek hangzott.

Ezután a két fiatalember több mint négy éven át nem váltott egymással egyetlen szót sem. Egészen addig a napig, amíg az aranylő aranyifjú személyesen fel nem kereste a tájékoztató pultot, hogy bejelentse az igényét Lazlo minden művére.

Lazlo Strange összes művei.

Lazlo remegő kézzel szorongatta a kérőlapot. Ezek az ő könyvei voltak, és rajtuk kívül nem volt *semmije*. Saját kezűleg készítette mindet, de nem pusztán az alkotásaként, az elkötelezett munkája eredményeként szerette őket. Nem egyszerűen a jegyzetei gyűjteményéről volt szó. Ezekben a könyvekben vetette papírra a lehetetlen álmát: minden felfedezését Láthatlanvárosról, minden töredéket, amit csak sikerült a helyére illesztenie. És nemcsak a rendszerezés kedvéért gyűjtötte össze ezt a sok tudást, hanem azzal a céllal is, hogy egy szép napon talán... megkerülhesse a lehetetlent. Hogy mégiscsak eljuthasson oda, ahol még nem járt kívülálló. Hogy átkelhessen a sivatagon, a saját szemével láthassa azokat a csillogó-villogó kupolákat, és végre kideríthesse, *mi történt valójában az elveszett várossal.*

A könyveiben jegyezte fel hét év minden reménykedését. Már abból bátorságot nyert, ha csak megérintette őket. Erre most Thyon Nero rájuk akarta tenni a kezét?

– Mégis mi az ördögért – kérdezte Hürokkín mester – kellhet-nek Thyon Nerónak pont a *te könyveid*?

– Nem tudom – válaszolta Lazlo, teljesen értetlenül. – Talán nem is kellene neki semmire. Csak el akarja venni őket tőlem.

A vénember ciccegett.

– Nero nyilván nem vetemedne ilyen kicsinyességre.

– Úgy gondolja, mester? Hát, akkor talán végig akarja olvasni mindet.

Lazlónak színtelen volt a hangja, és az öreg érzékelte, mire gondol: hogy az utóbbi felvetés valóban nevetségesebb minden eddigénél.

– De *miért*? – kötötte az ebet a karóhoz Hürokkín. – Miért akar-ná Nero elvenni tőled a könyveidet?

Ám fiatal kollégája erre nem árulhatta el neki a választ. Ő maga azon tűnődött: miért pont *most* akarja a könyveit Nero, négy évvel a Chrysopoesiumban és a szobájában történtek után? Lazlo nem tett semmit, amivel megszegte volna az ígérését, sem bármi olyat, amivel feldühíthette volna az alkimistát.

– Csak azért, mert megteheti? – vetette fel keserűen.

Lazlo próbált szembeszállni az igényléssel. Még szép, hogy megpróbált ellenszegülni neki. Egyenesen a főkönyvtároshoz ment, hogy bizonyítsa az igazát. Azzal érvelt, hogy a művei a saját tulajdonát képezik, nem pedig a könyvtárét. Hát nem kezelték mindig is magától értetődő tényként, hogy a könyvtárosok szakértelme semmiképpen sem érhet fel a tudósok munkájához? Akkor mégis hogyan követelhetné magának egy tudós az egyik könyvtáros magánirományait? Lazlo hangsúlyozta, milyen ellentmondásos és igazágtalan ez.

– *Igazágtalan*? Büszkének kéne lennie, fiatalember – válaszolta erre Villerz mester, a főkönyvtáros. – Thyon Nero érdeklődését fejezte ki a munkássága iránt. Ez nagy nap a maga számára.

Szép kis *nagy nap*. Lazlo hét éven át nem volt több, mint „Strange, az álmodozó idegen”, a könyvei pedig csakis „firkálmánynak” és „ostobaságnak” minősültek. Most egyszeriben a „munkásságáról”

volt szó, amit Thyon Nero egyetlen követelésével igazolt és ello-
pott.

– Kérem! – könyörgött Lazlo fojtott hangon, de nyomatéko-
san. – Kérem, ne adják oda neki a könyveimet!

És... nem is adták.

Arra kényszerítették Lazlót, hogy saját kezűleg adja át őket.

– Szégyent hoz magára! – förmedt rá Villerz. – És nem hagyom,
hogy a könyvtárra is szégyent hozzon. Nero az aranyló aranyifjú,
nem holmi enyveskezű tolvaj a raktárban. Szépen vissza fogja adni
magának a könyveit, ha végzett velük. Na, menjen, ne várassa őt!

Így hát Lazlónak nem maradt más választása, ládába pakolta
a műveit, azt feltette egy taligára, és kitolta a könyvtárból. Átha-
ladt a kapun, és elindult lefelé a hosszú, kígyózó úton, ami leveze-
tett a Zoszimosz hegygerincről. Néhány lépés után Lazlo megállt,
és lenézett a városra. Az Éder csillogott a napsütésben, akár egy
szépséges leány szeme. Az új királyi palota olyan káprázatosan tor-
nyosult a partján, mint egy színpadi tündérmese festett díszlete.
A halászkikötő fölött madarak köröztek, Nero halovány rózsaszín
márványpalotájának kupoláján pedig hosszú, aranyszínű zászló
lobogott. Lazlo lassan továbbindult; még sokáig tartott, mire el-
ért a folyóparti palotához. Borzasztóan vonakodva csengetett be.
Jól emlékezett arra, amikor négy évvel ezelőtt a Chrysopoesium
előtt várt, kezében a *Csodák reggelire* kötetét szorongatva. Soha
nem látta viszont azt a könyvet. Vajon a saját műveivel más lesz
a helyzet?

Egy komornyik nyitott ajtót. Utasította Lazlót, hogy hagyja
csak ott a ládát, a könyvtáros viszont nem volt hajlandó erre.

– Beszélnem kell Lord Neróval – erősködött, és amikor Thyon
végül hajlandó volt odajönni a bejáratú ajtóhoz, Lazlo egyszerűen
annyit kérdezett tőle: – *Miért?*

– *Miért?* – Az alkimista ingujjban volt, még vörös nyakkendő-
jét sem viselte. Bajvívó töre viszont most is az oldalán lógott, és
Thyon könnyedén a markolatára tette a kezét. – Tudod, ezt én is
meg akartam kérdezni *tőled*, már rég.

– *Tőlem?*

– Igen. *Miért*, Strange? *Miért* adtad nekem? – Hogy mit adott
neki Lazlo? A titkot, és minden mást, ami abból következett.

– Hiszen megtarthattad volna magadnak, hogy lehessen belőled valaki.

Igazság szerint – és Lazlo persze semmivel sem győzhette volna meg Nerót, hogy ezt el is higgye neki – a fiatal könyvtárosnak eszébe sem jutott a saját hasznára fordítani azt, amit megtudott. Azon a bizonyos estén, ott, a kripták között teljesen világos volt a számára, hogy ez a történet egy mohó királynőről és egy gonosz apáról szól, meg a fenyegető háborúról, és... És tudta, hogy ez nem az ő története. Hanem Thyoné. Ha kisajátítja magának... Az olyan lett volna, mint a lopás. Lazlo Strange számára ilyen egyszerű volt ez.

– *Vagyok valaki* – válaszolta. A könyvekkel teli ládára intett. – *Ez vagyok én.* – Azután halkán, de hevesen még annyit mondott: – *Ne vegye el őket tőlem. Kérem!*

Egy röpké, futó pillanatra Thyon arcáról lehullott a zárkózott, szenvtelen kifejezés, és Lazlo meglátta rajta az emberség nyomát. Talán még a megbánását is. De aztán eltűnt, mintha ott sem lett volna.

– Ne feledd az ígéreted! – intette a főnemes, azzal becsapta az ajtót Lazlo orra előtt.

A könyvtáros aznap csak késő este tért vissza a szobájába, miután a lehető legtovább időzött a vacsoránál, hogy halogassa a dolgot. Amikor végül ismét az ajtaja előtt állt, levette a glévát a kampóról, hezitált, azután inkább visszaakasztotta. Mély levegőt vett, és belépett a szobába. Azt remélte, hátha a sötétség enyhíti a veszteséget, ám a holdfény épp elég volt ahhoz, hogy haloványan bevilágítsa az üres ablakpárkányt. A könyvek hiánya mellbevágta Lazlót. A szobája kifosztottnak érződött, halottnak. Olyan volt, akár egy kivágott szívű holttest. Alig kapott levegőt. Lerogyott az ágya szélére.

– Csak könyvek voltak – mondta magának. Csak papír és tinta. Papír, tinta és évek.

Papír, tinta, évek és az álma.

Lazlo a fejét csóválta. Az álmát az elméjében és a lelkében őrizte. Thyon ellophatta a könyveit, de az álmát nem.

Ezt hajtogatta magának azon az első, hosszú éjszakán a könyvei nélkül, és alig bírt elaludni, mivel egyre csak azon járt az esze, hogy hol lehetnek most a művei, vajon mit tett velük Nero. Talán

elégette mindet, vagy bedugta őket egy penészes pincébe. Talán sorra kitepte a lapjaikat, madarat hajtogatott belőlük, és egyesével ledobálta őket palotája jó magas erkélyéről.

Amikor végre elaludt, Lazlo azt álmodta, hogy a könyveit elásták a föld mélyére, azután fű nőtt belőlük, aminek szálai azt suttogták a szélben: „Könny, Könny”, s mindenki, aki csak meghallotta ezt, sírásban tört ki.

Az meg sem fordult a fejében, hogy Thyon talán *elolvassa* a könyveit. Hogy egy olyan szobában, amely épp annyira pazar, amennyire Lazlóé puritán, lábát rojtos zsámolyon nyugtatva, mindkét oldalán egy-egy ragyogó glévával, Thyon Nero késő éjjelig olvassa a segédkönyvtáros műveit, miközben a szolgálai teát visznek neki, aztán vacsorát, azután megint teát. Lazlo azt végképp nem képzelte volna, hogy a főnemes még jegyzetel is olvasás közben, hattyútollal és poliptintával, olyan intarziás mion tintatartót használva, ami több mint ötszáz évvel ezelőtt egyenesen Könny városából érkezett. Az alkimista vonzó arcán nyoma sem volt gúnynak vagy rosszindulatnak, ehelyett elmélyülten, lelkesen és *lenyűgözve* tanulmányozta a szöveget.

Márpedig ez sokkal, de sokkal rosszabb volt, mint bármi, amitől Lazlo tartott.

Mert ha a könyvtáros azt hitte, hogy egy álmot nem lehet ellopni, akkor alábecsülte Thyon Nerót.